

Dragomán György

Nihil

- két felvonásban -

Szereplők:**Lídia****Kilenc**, a kétfejű ember, vagyis:**Balfej****Jobbfej****Főmérnök****Péter****Öregveron****Egy-nulla-egy**

Játszódik napjainkban, egy külvilágtól elzárt, titkos kórházban/kutatóintézetben, mélyen a föld gyomrában

I. Felvonás

Egy nagy termet látunk, ez a Főterem, jobbra és balra több ajtó nyílik innen, a hátsó fal közepén egy rugós kétszárnyú ajtó, mindegyik ajtón és a falakon is jól látható, élénksárga életveszély és sugárveszély jelek meg figyelmeztető feliratok. Az előtérben pár szék, egy hosszú asztal, azon egy Geiger-Müller számláló, mellette tálcán hét pohár és egy nagy üvegkancsó kevés vízzel.

I.1.

*Nyílik a jobboldali ajtó, bejön **Lídia** (huszonéves, látványosan izmos, vonzó és szép lány, rajta fekete tornadressz), odamegy az asztalhoz, felveszi a tálcáról a kancsót, kiissza belőle a maradék vizet.*

Lídia: Ilyen is rég volt már. *(Leteszi a kancsót.)* Hogy valaki bejöjjön ide. *(Megrázza a fejét, felkapja a tálcát a poharakkal és a kancsóval.)* Pláne így este. Ilyen itt sose volt. A professzor sose este jött. Sose. *(Kimegy a baloldali ajtón.)*

I.2.

*Valami egyszer csak nagy robajjal nekicsapódik az ajtónak, nyögés hallatszik, aztán az ajtó kinyílik, begördül rajta egy kerekesszék, elég robosztus darab, ebben ül ugyanis **Kilenc**, a kétfejű ember. **(Kilencről nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy mennyi idős, az viszont biztos, hogy két feje van, **Balfej** és **Jobbfej**, ők mindketten önálló egyéniségek és személyiségek, a testük viszont közös, egy robosztus, ám normális test, amely közepén megosztott, **Balfej** a bal kezét és lábat tudja mozgatni, **Jobbfej** a jobbat, ezért elég nehezen járnak, és inkább a kerekesszékekben szeretnek ülni.)***

Balfej: Gondoltál?

Jobbfej: Gondoltam. De most nem nekem kell. Most neked kell.

Balfej: Ne hazudj.

Jobbfej: Mondom, hogy neked kell. Legutóbb én gondoltam.

Balfej: És az mi volt?

Jobbfej: Elfelejtettem.

Balfej: Élőlény?

Jobbfej: Nem.

Balfej: Tárgy?

Jobbfej: Nem.

Balfej: Akkor fogalom.

*Közben a tolókocsi odagördül az asztalhoz, **Kilenc** kézbe veszi a Geiger-Müller számlálót, a **Jobbfejhez** tartja, mintha borotválkozna; bekapcsolja, a számláló nagyon gyorsan kattogni kezd, **Jobbfej** és **Balfej** is lehunyják a szemüket, fintorognak, **Jobbfej** ide-oda mozgatja a testük előtt a számlálót, az végig sercegve kattog, **Jobbfej** végül megnézi a kijelzőt, megrázza a fejét, kikapcsolja a műszert, az ölébe ejti*

Balfej: Mennyi?

Jobbfej: Mélyen a határérték alatt.

Balfej: Azt hallottam. Szóval mennyi?

Jobbfej: Tudod jól. Mint a múltkor. Mint délután. Meg mint tegnap. Pont annyi, mint tegnap. Meg azelőtt. Meg azelőtt.

Balfej: Biztos nem csökkent?

Jobbfej: Tudod, hogy sose csökken.

Balfej: Csökkennie kéne.

Jobbfej: Akkor se csökken.

Balfej: Azért felírod?

Jobbfej: Csak akkor, ha most te gondolsz. *(Elővesz a zsebéből egy kis fekete füzetet, amihez spárgával hozzá van kötve egy ceruza.)*

Balfej: De legutóbb is én gondoltam.

Jobbfej: Jó, akkor nem írom fel.

Balfej: De akkor legközelebb nem fogjuk tudni, hogy most mennyi volt, és akkor nem lesz nekünk mihez viszonyítani.

Jobbfej: Na és?

Balfej: Mi az, hogy na és? Te nem akarsz kikerülni innen? Mi? Itt akarsz megrohadni?

Jobbfej: Felírom, de akkor te gondolsz.

Balfej: Jó! Jó! Én gondolok. De legközelebb te gondolsz. Legközelebb te gondolsz, és én írom fel.

Jobbfej: *(Felírja)* Nem is tudsz írni.

Balfej: De tudok.

I.3.

Kinyílik a bal oldali ajtó, visszajön Lídia a tálcával, a kancsó most félig tele van, a poharak lefordítva a tálcán, Lídia odamegy az asztalhoz, leteszi a tálcát, sorba kitesz egymás mellé hat poharat, a hetedik lefordítva a tálcán marad.

Lídia: Működik a zsilipfolyosó. Ez azt jelenti, hogy jön valaki.

Balfej: Hazudsz. Ez egy zárt rendszer.

Jobbfej: Zárt és önfenntartó.

Balfej: Sose jön ide senki.

Lídia: *(Kezébe veszi a kancsót de még nem tölt)* Hát most jön valaki. Ki tudja, lehet, hogy a professzor.

Jobbfej: Hazudsz. Ide sose jött még este senki. *(Kinyúl, újra kézbe veszi a számlálót, odadobja a Lídiának)*

Lídia: *(Leteszi a kancsót, elkapja a számlálót)* Pedig hallottam a csövekben a víz surrogását. Az azt jelenti, hogy működésbe lépett a fertőtlenítő zuhany.

Balfej-Jobbfej: Hazudsz.

Balfej: A professzor nem jöhet.

Jobbfej: A professzor nagyon rég nem jött.

Balfej: A professzort már nagyon régóta hiába várjuk.

Jobbfej: A professzor elfelejtett minket.

Balfej: Nem igaz.

Jobbfej: De igen. Minket is, és ezt az egészet is.

Balfej: Nem felejtette el. Minket nem lehet elfelejteni.

Jobbfej: De el lehet. És a professzor el is felejtett. Minket is, meg azt is, hogy mit ígért nekünk. Azért nem jön többet.

Balfej: Nem azért. Tudod, jól hogy nem azért.

Jobbfej: De. Elfelejtett. Sose jön többet, nem fogja elhozni nekünk a kísérleti gyógyszert. Elfelejtette még azt is, hogy létezőnk.

Balfej: Nem igaz. Nem azért nem jön.

Jobbfej: De igen!

Balfej: Nem! Nem azért! Hanem azért, mert...

Jobbfej: Ne mondd ki! Hallod! Ne mondd ki! *(Megpróbálja befogni Balfej száját, de Balfej mintha számítana a mozdulatra, elkapja a csuklóját.)*

Balfej: ... úgyis tudod, úgyis tudod, ha nem mondom ki, akkor is tudod. A professzor megbetegedett.

Jobbfej: Hazudsz.

Lídia: Jó, ha nem a professzor jön, akkor biztos valaki más. Egy másik beteg. Vagy valaki. Lehet, hogy a professzor küldte. *(Bekapcsolja a számlálót, lágyan ide-oda mozgatja a teste előtt, a számláló közben hangosan kattog, serceg.)*

Jobbfej: Egy másik beteg?

Balfej: Mit mondtál, mi baja van?

Lídia: Nem tudom. Lehet, hogy nem is beteg. Lehet, hogy egészséges. *(Visszadobja a számlálót Kilencnek.)*

Balfej: *(Elkapja a számlálót)* Az kizárt. Valami nagy baja kell, hogy legyen.

Jobbfej: Ha ide küldték.

Balfej: Akkor valami súlyos kell legyen.

Jobbfej: Lehet, hogy csak nem látszik rajta.

Lídia: Akkor lehet, hogy nem is beteg.

Jobbfej: Már mért ne lenne?

Balfej: Csak azért mert nem látszik rajta?

Jobbfej: A bátyádon se látszott.

Balfej: Rajtad se látszik. *(Ránéz a számlálóra, megrázza a fejét, visszateszi az asztalra.)*

Lídia: De rajtatok igen. Úgyhogy ezzel szerencsétek van. Elég csak rátok nézni. Vagy nem is ketten vagytok? Mi? Kilenc, ha két ember vagy, akkor mért csak egy adag ebéd jár neked? Erre felelj!

Balfej: Egy adag reggeli. Egy adag ebéd. Egy adag vacsora. Egy adag cigaretta. *(A zsebébe nyúl, elővesz egy szál cigarettát, a szájába teszi, nem gyújtja meg.)* De gyógyszeradagot, azt duplát kapunk.

Jobbfej: *(Kiveszi a cigarettát Balfej szájából, áteszi a sajátjába.)* Mit véded te ezt az újbeteget? Mi? Mit véded? Nem tudunk róla semmit, se azt, hogy férfi, se azt, hogy nő, se azt, hogy mi baja van, hogy mért jön ide, de te már véded.

Balfej: Biztos azt hiszed, hogy a bátyád jön vissza.

Jobbfej: Pedig ő nem jöhet.

Balfej: Nem, mert meghalt.

Jobbfej: Meghalt és mi elhamvasztottuk.

Balfej: Nem fog visszajönni.

Lídia: Hallgassatok! Ne beszéljtek a bátyámról.

Jobbfej: Akkor ne véd nekünk ezt a jövevényt. Még nem is láttad, még nem is ismered de már véded. Már így látatlanba tetszik neked?

Balfej: Már így látatlanba szerelmes vagy belé?

Jobbfej: Ha találkozunk veled, elmondjuk neked, hogy mi bajod van.

Balfej: Igen. Elmondjuk neked. *(Kiveszi Jobbfej szájából a cigarettát, visszateszi a zsebébe.)*

Lídia: Nekem nincs semmi bajom. Értitek? Semmi bajom. *(Kézbe veszi a kancsót, egymás után elkezd megölteni a poharakat.)*

Jobbfej: Ne hívj minket Kilencnek. Mi nem egy szám vagyunk.

Balfej: Mi két ember vagyunk.

Jobbfej: Mi két híres ember vagyunk.

Lídia: Persze. Ti vagytok a világraszóló különlegesség, a kétfejű ember. Fogadok, hogy még ez a jövevény se hallott rólatok.

Balfej: Nem igaz.

Jobbfej: Hosszan cikkeztek rólunk a szaklapok. Mi voltunk a katasztrófa leglátványosabb következménye.

Balfej: Igen.

I.4.

Ebben a pillanatban megint kinyílik a jobboldali ajtó, bejön a Főmérnök (ötvenes évei közepén járhat, a ruhái fölött egy némileg elkoszolódott fehér köpenyt visel)

Főmérnök: Mit mondtál, Kilenc? Milyen szót vettél a szádra?!

Balfej: Hallottad.

Jobbfej: Azt mondtam: katasztrófa.

Balfej: És te, Főmérnök?

Jobbfej: Hogy nevezted bennünket?

Főmérnök: Ne tegezz! A katasztrófáról pedig nem szabad beszélni!

Balfej: Mért ne?

Jobbfej: Mért nem?

Balfej: Mi lesz, ha beszélünk róla?

Jobbfej: Mi lesz, ha tegezzük, mérnök úr? *(Megint a kezükbe veszik a számlálót.)*

Balfej: Akkor nem adod ide a gyógyszeradagunkat?

A kerekesszékekkel elég sebes tempóban gurulni kezdenek Főmérnök fele, közben fenyegetően maguk elé tartják a számlálót.

Főmérnök: Még az is lehet. *(Hátrál.)* De nem erről van szó.

Balfej-Jobbfej: Hanem miről?

Főmérnök: A tiszteletről.

Balfej: *(gúnyosan)* A tiszteletről.

Főmérnök: Meg a szabályokról. *(Még mindig hátrál.)*

Jobbfej: *(gúnyosan)* A tiszteletről meg a szabályokról.

Főmérnök egyre hátrál, nekinyomják az előrenyújtott számlálót, **Főmérnök** már a falnál van, nincs már hova hátrálnia, a kerekesszék még mindig egyre közeledik.

Balfej: Mit tiszteljük rajtad? Mi?! *(Bekapcsolja a számlálót, az cserregve kattogni kezd, Főmérnök két kézzel befogja a fülét, a szemét is lehunyja, úgy áll ott a falnál, fintorog, látszik, hogy nagyon zavarja a zaj.)*

Jobbfej: És mért tartjuk be a szabályokat?

Balfej: A szabályok nem segítenek rajtunk. Rajtad se segítenek.

Jobbfej: Belőled is épp úgy árad, mint belőlünk! *(Nekinyomják a számlálót Főmérnök mellének.)*

Balfej: Nem, még jobban!

Jobbfej: Sokkal jobban!

Balfej: Épp, mint tegnap!

Jobbfej: Vagy mint holnap! *(Kikapcsolják a műszert, egy pillanatra csend lesz, Főmérnök kinyitja a szemét, erre újra bekapcsolják, a műszer megint sercegni kezd.)*

Balfej-Jobbfej: Mi van? Nem vagy már kíváncsi? Oda már a tudományos érdeklődés? Nem akarod már tudni a konkrét számokat?

Lídia: Hagyjátok már abba! Ne kínozzátok már.

A kerekesszék elhátrál Főmérnöktől, Kilenc a műszert is kikapcsolja, Főmérnök lassan feláll.

Balfej: Ez nem kízás. Nem mi találtuk ki a szabályokat.

Jobbfej: A szabályok előírják a napi hétszeri mérést.

Balfej: Az önálló mérést.

Jobbfej: Amit egyeseknek derogál elvégezni.

Balfej: Pedig csakis önállóan elvégezve ad hiteles eredményt. *(Kilenc odadobja a műszert Főmérnöknek, lassan elkezd gördülni az asztal felé, közben a kis fekete könyvecskét lapozgatja, látszik, hogy felváltva olvasgatják az eredményeket.)*

Főmérnök: *(feláll, elkapja a műszert, Lídiára néz)* Eggyel több pohár kell.

Lídia: Mért, az új beteg miatt?

Főmérnök: Honnan tudsz te az új betegről?

Lídia: Maga honnan tud róla? Mert én hallottam, hogy bekapcsoltak a fertőtlenítő zuhanyok.

Főmérnök: Találkoztam vele, rögtön, miután megérkezett. Akkor még védőruhában volt.

Balfej: Védőruhában!

Lídia: Akkor lehet, hogy mégse beteg.

Főmérnök: Nem látszott rajta, hogy beteg lenne.

Jobbfej: Hát ha védőruhában volt, akkor még jó, hogy nem látszott rajta, hogy mi baja!
(*Balfej-Jobbfej egyszerre felnevet.*)

Főmérnök: (*Lídiához*) Jobban tennéd, ha nem mennél a zsilip közelébe.

Lídia: És most hol van? Fertőtlenítő fürdőben?

Balfej: (*Még mindig nevet.*) Védőruhában!

Jobbfej: Védőruhában még rajtunk se látszana semmi!(*Tovább nevetnek.*)

Főmérnök: Te csak ne faggatózzál, hanem tedd ki szépen a plusz poharat. (*Odamegy az asztalhoz, leteszi a műszert, közben kínosan vigyáz, hogy még véletlenül se nézzen a kijelzőre.*)

Lídia: Az nem plusz pohár. Nagyon jól tudja, hogy az a bátyám pohara.

Balfej: És szerinted neki szüksége van még rá?

Jobbfej: Mert akkor be kellett volna azt is rakni vele együtt a krematóriumba.

Főmérnök: (*Kilencnek*) Hallgassatok! (*Lídiának*) A bátyád nagylelkű, tiszta ember volt. Nem hiszem, hogy bármit is jelentett neki a személyes tulajdon.

Lídia: Ez akkor is az övé.(*Felkapja az asztalról a lefordított poharat, két kézzel fogja, a hasához szorítja, lehajtott fejjel nézi, de sírni nem sír.*)

Főmérnök: Jól van, nyugodjál meg. Eleget gyászoltad már, ideje már túl lenni rajta. (*Odalép Lídiához, megfogja a kezét, lassan elkezd ki fejteni belőle a poharat.*) Add csak ide szépen.

Lídia: Nem adom, ez az ő pohara, ő ivott belőle utoljára, nem adom.

Főmérnök: Add ide szépen! Ne gyászold tovább, a bánat árt az immunrendszernek. Bele fogsz betegedni. (*Kilenc becsukja a noteszt, mind a két fej felnéz, de nem szólal meg.*)

Lídia: (*Lassan kiengedi a kezéből a poharat, Főmérnökre néz.*) Nem lesz elég desztillált víz. Szigorúan ki vannak mérve az adagok.

Balfej-Jobbfej: Mi nem adjuk a miénket!

Balfej: Dupla gyógyszeradaghoz dupla vízadag jár.

Jobbfej: Két külön pohárban.

Balfej. Ahogy mindig.

Főmérnök: Fogjátok be a szátokat. (*Odateszi a többi mellé a poharat.*)

Balfej-Jobbfej: Te fogd be!

Lídia: (*Kitölti a kancsóból a maradék vizet, a pohárba épp csak kétujjnyi jut.*) Megmondtam.

Főmérnök: Nem baj, így is jó lesz. (*A zsebébe nyúl, elővesz egy nagy zacskót, minden pohár elé letesz egy fehér meg egy piros kapszulát*)

Kilenc közben lassan egyre közelebb gördül az asztalhoz, mikor Főmérnök az utolsó adag gyógyszert teszi ki, a tolószék hirtelen odagördül az asztalhoz, Kilenc két kézzel kinyúl, felmarkol egy-egy adag gyógyszert, a szájába tömi, de úgy, hogy a baloldali kéz Jobbfej szájába és jobboldali kéz Balfej szájába teszi a kapszulákat, aztán Kilenc mindkét fejét hátrahajtja és lenyeli a gyógyszert, két kézzel felkap egy-egy pohár vizet, és azt is úgy, keresztezve issza meg, leteszi a poharakat, a tolószék hátragurul, Kilenc bőfög.

Lídia: Mért nem tudtad megvárni a többieket? Mi?

Balfej: Mért nem voltak itt időben?

Jobbfej: Máskor mindig itt szoktak lenni.

Balfej: Az ő bajuk, ha nem jönnek.

Jobbfej: Az ő bajuk, ha nem marad nekik gyógyszer. *(A kerekesszék az asztal felé mozdul, Jobbfej is, Balfej is a teli vizes poharakat nézi)*

Főmérnök: *(Az újtába áll)* Ne is számíts repetára, Kilenc! Lídia, menj, hívd ide őket. Mondd meg nekik, hogy már kivettem a kapszulákat.

Lídia: Nem megyek. Péternek még szólnék, de a vénasszonyt utálom.

I.5.

Kinyílik a jobboldali ajtó, ketten jönnek be, Péter (fiatal fiú, úgy tizenöt évesnek látszik) és az anyja, Öregveron (idős asszony, nyilvánvalóan jóval túl van már a hatvanon).

Öregveron: Ezt nem tudom, mivel érdemeltem ki. Mert bizony, Lídiám, én mindig csak jó voltam hozzád és szegény bátyádhoz is. És akkor te, lányom, így beszélsz rólam a hátam mögött. Szégyellheted magad. Épp csak annyit kértem tőled, hogy a kisfiamra légy tekintettel, és vegyél fel valami rendes ruhát. Mert ebből mindened kilátszik.

Lídia: És akkor mi van? *(Maga elé húzza az egyik széket, leül.)* Gyászolok. Ez az egyetlen fekete ruhám. *(Fél kézzel felkapja a gyógyszereit, feldobja őket a levegőbe, hátrahajtja a fejét, kitérít a száját, úgy, hogy a két feldobott kapszula a szájába esik, közben két kézzel hátranyúl, megkapaszkodik a szék karfájában, két lábbal megfog egy poharat, felemeli, úgy csorgatja magasról a szájába a vizet, mindenki őt nézi.)*

Jobbfej: Engem nem zavar.

Balfej: Engem se. És szerintem a mérnök urat se.

Jobbfej: Téged zavar, mérnök úr?

Balfej: Mert akkor legjobb, ha lehunyod a szemed.

Jobbfej: Vagy el is fordulhatsz. *(Odagördül az asztalhoz, Főmérnök fél kézzel eltakarja előle a gyógyszereket, de ő csak a számlálót veszi el, odadobja Öregveronnak.)*

Főmérnök Lídiát nézi, megrázza a fejét, mintha mondani akarna valamit, aztán mégse, felkap két kapszulát, lenyeli őket, gyorsan felhajtja a maga vizét, leteszi a poharat

Öregveron: *(Elkapja a számlálót még mindig Lídiát nézi.)* Amíg a bátyád köztünk volt, addig bezzeg nem mertél ilyet csinálni. Mert agyonvert volna. *(A hasához tartja a számlálót, bekapcsolja, a gép felkattog, kikapcsolja.)*

Lídia: *(Visszateszi az asztalra a poharat, felhúzza a két lábát, úgy ül ott a széken.)* A bátyám utálta magát.

Öregveron: *(Odaadja a gépet Péternek.)* Tessék, kisfiam! *(Odamegy az asztalhoz, elvesz egy adag gyógyszert, meg egy poharat, Főmérnökre néz.)* Legalább maga a pártomat foghatná. Mégse egészséges dolog, hogy a kisfiamnak ezt kell néznie.

Balfej- Jobbfej: Kisfiam! *(A fejüket rázzák, úgy kacagnak, közben lassan odagördülnek Péterhez.)*

Főmérnök: *(Öregveronnak)* Jól van, Öregveron, nem kell minden apróságon felháborodni. Vegye be inkább a gyógyszert.

Jobbfej: Úgy látszik, téged anyád már sose fog emberszámba venni.

Balfej: Anyádnak egész életedben tizenhat éves maradsz.

Jobbfej: Pedig csak megálltál a növésben.

Balfej: Pont olyan vén vagy te is, mint mi, csak nem látszik rajtad.

Jobbfej: A sors különös kegye.

Balfej: Kár, hogy sose lesz belőled igazi felnőtt.

Öregveron közben beveszi a gyógyszert, lassan kortyolni kezdi a vizet.

Péter: Hagyjatok engem békén.

Lídia: Hagyjatok békén!

Jobbfej Lídiára néz, nem szól semmit.

Balfej: *(A műszerre mutat)* Péterke! Mérés! Mérés! *(Tapsol.)*

Péter: Jól van. Jól van. *(Bekapcsolja a műszert, az hangosan sercegve kerepelni kezd.)*

Öregveron még mindig iszik, a hirtelen hangtól megijed, kiömlik egy kis víz a poharából, látszik, hogy remeg a keze.

Főmérnök: *(Két kézzel megfogja Öregveron poharát.)* Semmi baj! Segítek! *(Lefejti az öregasszony kezét a pohárról, aztán itatni kezdi.)*

Lídia feláll a székről, elveszi az asztalról az utolsó teli poharat meg a gyógyszereket, odaviszi Péternek

Balfej-Jobbfej: Ezt nekünk hoztad?

Lídia: *(Kiveszi Péter kezéből a műszert, odadobja Kilecnek.)* Ez a tiétek! *(Odaadja a gyógyszert meg a poharat Péternek.)* Ez meg a tied. Vedd be szépen!

Péter: Köszönöm. *(Elveszi a gyógyszert, meg a poharat.)* Nem kértem segítséget.

Lídia: És akkor mi van? *(Hátat fordít Péternek.)*

Péter: Semmi. *(Beveszi a gyógyszert, megissza rá a vizet.)*

Balfej: Ez az, kisfiam.

Jobbfej: Idd ki szépen.

Balfej: Az utolsó cseppig, attól nősz majd szép nagyra.

Péter: *(Leengedi az üres poharat.)* Igen, és ha szerencsém van, olyan leszek én is, mint ti.

Balfej-Jobbfej: Hallgass!

Péter: Ti hallgassatok! Vagy tőlem barkobházhattok is. De engem hagyjatok békén!

Balfej: Nem szoktunk barkobháznizni.

Jobbfej: Azt csinálunk, amit akarunk.

I.6.

Megnyikordul a kétszárnyú ajtó, mindenki odafordul, az ajtószárnyak egyre hangosabban nyikorognak, ahogy valaki lökdösi őket, nem látszik, hogy ki van mögöttük, aztán az ajtószárnyak egy fülsiketítő nyikordulással kitárulnak, belép Egy-nulla-egyves (negyvenes éve)

közepén járó férfi, narancsszínű kezeslábasban van, a mellkasán és a hátán fekete 101-es szám áll), az ajtószárnyak csattanva becsukódnak mögötte.

Egy-nulla-egy: Még mindig tele van a fejem azzal a klórszagú gőzzel. *(A szemét dörzsöli.)*
Brutálisan bűdös.

Balfej: Mért lenne jó szagú? *(Cigarettaét vesz elő, a szájába teszi.)*

Jobbfej: Mért lenne kellemes? *(Tüzet ad, felváltva szívják a cigarettát.)*

Balfej: Akkor mindenki idejárna gőzfürdő helyett, nem férnénk el a sok jövevénytől.

Jobbfej: Vagyunk itt elegendő anélkül is.

Balfej: Minél bűdösebb, annál jobb. Legalább biztosan kinyiffantja a baktériumokat.

Jobbfej: Elpusztítja a csirákat, megöli a vírusokat.

Balfej: Meg a tetveket is.

Egy-nulla-egy: *(Kilencre néz.)* Látom, azért nem mindegyiket. Pár különösen ocsmány példány csak életben maradt. *(Krákog, a földre köp, a gyomrára tapasztja a tenyerét.)*

Balfej: Néha azért csak átjut a gőzön egy-egy kártevő.

Jobbfej: Mondom én, hogy lehetne bűdösebb is. *(Hosszan kifújja a füstöt.)*

Főmérnök: Egy-nulla-egy, megkérném, hogy ne köpjön többször a padlóra. Köpködni tilos.

Egy-nulla-egy: Bocsánat. Nem tudtam, hogy ilyen szigorú szabályok vannak itt.

Főmérnök: Hát majd megtanulja. Éppen időben érkezett, látja, kitettem magának a vacsora előtti gyógyszeradagot. *(A pohárra mutat.)*

Egy-nulla-egy: Nekem nem kell gyógyszer. Én egészséges vagyok.

Lídia: Jaj istenem! Bár igaz lenne. Szívemből kívánom, hogy igaz legyen.

Péter: *(Halkan, Lídiának)* Ne félj. Nem igaz.

Lídia: Pedig nagyon megnéznék már egy egészséges férfit.

Péter: Ne félj, olyat sose fogsz te itt látni.

Kilenc kerekesszéke Egy-nulla-egy felé gurul vagy fél métert

Balfej: Mért, mi is tökéletesen egészségesek vagyunk.

Jobbfej: Példásan, kicsattanóan.

Balfej: De nemcsak mi, hanem a többiek is.

Jobbfej: Lídia is *(Lídia felkuncog.)*, a Főmérnök is, Öregveron is. *(Öregveron bólogatni kezd.)*

Balfej: Meg főleg Péter. *(Balfej is és Jobbfej is kacag, a kerekesszék ettől előre-hátra mozog.)*

Péter: *(Megrázza a fejét, beszéd közben egyik kezével feldobja, a másikkal elkapja az üres poharát.)* Nem, Kilenc. Én nem vagyok egészséges. Azt meghagyom neked. A katasztrófa óta tizenhat év, hét hónap és huszonhat nap telt el, de én ma is pontosan úgy nézek ki, mint azon az istenverte napon. *(Elkapja a poharat, megnézi, most*

magasabbra dobja, hangosabban is beszél.) Nem nőttem egy centit se, nem mélyült tovább a hangom, nem szélesedett a vállam, nem lettem szőrösebb (*Lidia megint felkuncog.*), és nem kezdtem se őszülni, se kopaszodni. Pedig lassan már illene.

Öregveron: (*Péterhez lép, megpróbálja előtte elkapni a poharat, de Péter gyorsabb nála.*) Kisfiam, ne hergeld fel magad! Gondolj a szívedre! Kérlek!

Péter: (*Öregveronhoz*) Hagyj békén, anyám! (*Elfordul, megint Egy-nulla-egyre néz, még mindig a kezében van a pohár, de már nem dobálja, beszéd közben odamegy az asztalhoz.*) Fölöttem megállt az idő azon a napon. Lehet, hogy ezzel jobban jártam, mint azok, akikkel kevésbé kellemes dolgok történtek, de egészséges, az garantáltan nem vagyok. És senki, aki itt van, nem az. Senki. És ha levette a védőruhát, és átjöttél a klórgőzön, és itt vagy, akkor te sem vagy az. Mert ide nem kerülnek egészséges emberek. (*Leteszi a asztalra a lefordított poharát*)

Egy-nulla-egy: Hát én mégis itt vagyok. (*Beljebb lép, két karját felemeli, mint aki megadja magát*) Úgyhogy mindenki jól nézzen meg magának. (*Körbefordul, látszik, hogy a kezeslábasa hátán is ott a szám*) Nekem semmi bajom.

Balfej: Semmi bajod?

Jobbfej: Akkor mit keresel itt?

Balfej: A kíváncsiság hozott ide?

Jobbfej: Vagy a kalandvágy?

Balfej: Vagy csak minket akartál látni?

Jobbfej: Az megvolt, úgyhogy indulhatsz vissza, kifele.

Balfej: Igen, ha semmi bajod, akkor ki tudsz menni innen. Ahogy bejöttél, úgy ki is tudsz menni.

Főmérnök: Hagyjátok békén. Tudjátok, hogy az lehetetlen.

Balfej: Mért ne mehetne ki?

Jobbfej: Azt mondta, hogy egészséges. Te is hallottad.

Főmérnök: Tudjátok, hogy innen nem lehet kimenni. A zsilipkamra csak kívülről nyitható. Azt meg senki se ismeri el szívesen, hogy beteg. Főleg nem ennyi ember előtt. Hagyjátok békén.

Egy-nulla-egy: Nekem nincs mit elismernem. Hányszor mondjam még, hogy semmi bajom? Nem azért vagyok itt, mert beteg vagyok. Egyáltalán nem voltam akkor a reaktor közelében. Nem azért kerültem ide.

Öregveron: Nem? Akkor mért? Ide csak azok kerültek, akik túléltek valahogy a reaktor balesetet. Akik túléltek valahogy a katasztrófát. Csak azok, akikkel megtörtént. Senki más. Csak azok, akik ott laktak abban a városban, az erőmű mellett, meg azok akik épp ott tartózkodtak azon a napon, mikor ellenőrizhetetlenné vált a láncreakció.

Főmérnök: (*Öregveronhoz*) Erről nem beszélünk! (*Egy-nulla-egy felé lép.*) Nem szabad a katasztrófáról beszélni. Se Péternek, se Kilencnek, se magának, se senkinek. A katasztrófáról beszélni szigorúan tilos.

Jobbfej: Most beszéltél róla. *(Kacag.)*

Balfej: Mit képzelsz, rád nem érvényesek a szabályok?

Főmérnök: Fogjátok be a pofátokat! *(Egy-nulla-egyhez)* Mi itt kérlelhetetlenül szigorú szabályok szerint élünk.

Jobbfej: *(utánozza)* Szigorú szabályok szerint...

Balfej: ...élünk.

Főmérnök: *(Kilencre néz, aztán Egy-nulla-egy felé lép, folytatja.)* Ezek a szabályok mindenkire érvényesek. Nem verekszünk. Nem káromkodunk. Nem köpünk a padlóra. Nem beszélünk a katasztrófáról... *(Ahogy beszél, a többiek is vele mondják, ki halkabban, ki hangosabban.)*

Egy-nulla-egy: *(közbevág)* Engem ez mind nem érdekel. Még egyszer mondom, én nem voltam ott akkor, engem nem ért sugárdózis, nem vagyok beteg, nincs két fejem, nincs dupla szívem, úgy öregszem, ahogy kell, nincsenek különleges képességeim. Nem azért vagyok itt.

Főmérnök: *(Ahogy beszél, egyre többen vele együtt mondják a szabályokat, végül már mindenki vele együtt beszél.)* Mondom, nem beszélünk a katasztrófáról. Nem beszélünk arról, hogy mi lett volna ha, és hogy hogy lehetett volna. Nem emlegetjük a halottainkat. Ha nem muszáj, egyáltalán nem beszélünk a múlttól. És nem is gondolunk rá. A jövőről se beszélünk. Nem csúfoljuk egymást. Nem siránkozunk, nem sajnálkozunk, nem sajnáltatjuk magunkat. Önállóan elvégezzük az előírt méréseket. És mindig mindenki beveszi a gyógyszert. *(Elhallgatnak, egy pillanatig csend lesz, mindenki Egy-nulla-egyest nézi.)*

Egy-nulla-egy: Hallottam. Semmi bajom, tehát süket sem vagyok. Úgyhogy hallottam az egész litániát. És leszárom. Köpök rá. Nem érdekel. Nekem nem parancsoltok. Egyikőtök sem parancsol nekem. Nem kötnek az idióta szabályaitok, mert rám nem érvényesek.

Balfej: A szabályok mindenkire érvényesek.

Jobbfej: Meg lehet szegni őket.

Balfej: Át lehet hágni őket.

Jobbfej: Meg lehet próbálni köpni rájuk.

Balfej: De akkor is érvényesek maradnak.

Jobbfej: Mindenkire.

Lídia: Mindenkire, aki itt van.

Öregveron: Mindenkire, aki ide került.

Péter: Ha nem tetszik, elmehetsz. Vissza oda, ahonnan jöttél.

Egy-nulla-egy: Igen. Vissza egyenesen az anyám picsájába.

Főmérnök: Nem káromkodunk!

Egy-nulla-egy: És mért nem? Mi a lófaszért nem? Mert ti azt mondjátok?

Főmérnök: Azért, mert ez a szabály. És itt bent a szabályok mindenkire érvényesek. Ebben a környezetben csakis akkor számíthatunk rá, hogy ép elmével túléljük a mindennapok kínját, ha szigorúan betartjuk a szabályokat.

Öregveron: A professzor is megmondta, hogy csakis a rendszeres élet segítheti a szervezetünket a gyógyulás útjára. Azért vagyunk még egyáltalán életben, mert úgy élünk, ahogy ő mondta.

Egy-nulla-egy: Ebben én nem vagyok olyan biztos. A professzorokat meg nem kéne annyira isteníteni. Mert egy fasz. Én is miatta kerültem ide, tudom, hogy mit beszélek. Hülyék vagytok, ha azt hiszitek, hogy meg akar gyógyítani benneteket. Hülyék vagytok, ha azt hiszitek, hogy ki akar vinni innen benneteket.

Jobbfej: Mit mondtál a professzorról?

Balfej: Mondd ki még egyszer!

Egy-nulla-egy: A professzor csak kísérletezett veletek. Soha nem akart meggyógyítani titeket. Csak arra kellett neki, hogy tanulmányozni tudja, hogy mit tesz az élő szervezettel a sugárzás. Csak azért tartott életben benneteket.

Balfej-Jobbfej: Nem igaz!

Egy-nulla-egy: Pedig így van. Az egész csak egy kísérlet.

Péter: A professzor vissza fog jönni, elhozza a kísérleti gyógyszereket, meg fog gyógyítani bennünket, és kivisz minket innen.

Balfej: Te pedig betartod a szabályokat.

Jobbfej: Mert ha nem, akkor majd mi betartatjuk veled...

Balfej: ...az összes szabályt!

*A kerekesszék nekirohan **Egy-nulla-egyest**, **Kilenc** két karja derékon kapja, felemelik, **Egy-nulla-egyest** jobb kezével **Balfej**, bal kezével **Jobbfej** torkát markolja, úgy kiabál:*

Egy-nulla-egy: Engedj el! Hallod! Azonnal tegyél le, te nyomorék geci!

*De hiába, **Kilenc** nem engedi el, a szék egyre gyorsul, nekirohan a falnak, **Egy-nulla-egyest** keményen a falnak csapódik, felhördül, **Kilenc** széke hátragördül, aztán újra előre, megint nekicsapja a falnak **Egy-nulla-egyest**, aztán megint, **Egy-nulla-egyest** bal keze lecsúszik **Jobbfej** torkáról...*

Jobbfej: Gyertek! Segítsetek!

*...a kerekesszék nekiszorítja **Egy-nulla-egyest** a falnak, **Kilenc** még mindig a derekát markolja, **Főmérnök** és **Öregveron** odarohannak, egyikük **Egy-nulla-egyest** bal karját kapja el és nyomja neki a falnak, másikuk a jobb karjával teszi ugyanezt...*

Főmérnök: A szabályok mindenkire érvényesek.

Öregveron: Mindenkinek el kell végezni a mérést.

Balfej-Jobbfej: *(Krákog, köhög, a torkát masszírozza, aztán két kézzel megfogja a műszert, Egy-nulla-egyest mellkasának nyomja)*

Balfej: Te vagy nyomorék!

Jobbfej: Te vagy nyomorék gec! *(Bekapcsolják a műszert, kattánás hallatszik, aztán semmi, csak nagyon halk zúgás.)*

Lídia: Nem szólalt meg a műszer! Hallottátok, hogy nem szólalt meg! Eresszétok el!

Öregveron: Ne avatkozz bele! Tudod, hogy mindenkinek be kell vennie a gyógyszert!

Főmérnök: Mindenki beveszi a gyógyszert, és mindenki megissza hozzá a vizet!

Egy-nulla-egyest: Engedjétek el! Hallottátok, nem vagyok beteg, belőlem nem sugárzik, engedjétek el, én nem azért kerültem ide amiért ti, vagy a többiek, azok, akik meghaltak! Engedjétek el! Én büntetésből vagyok itt! Ne tegyétek ezt velem!

Főmérnök: Mindenki büntetésből van itt.

Öregveron: Rossz helyen voltunk, rossz időben.

Balfej: Mi az, hogy belőled nem sugárzik?

Jobbfej: Kinek képzeled magad?

Balfej: Itt mindenki sugárzik! *(Két kézzel a fejük fölé emelik a műszert, megfordítják, úgy, hogy most feljükk néz az érzékelő)*

Lídia: Engedjétek el, látjátok, hogy semmi baja!

Péter: Hallgass! *(Az asztalhoz lép, felmarkolja az utolsó két kapszulát, kézbe veszi a félig teli poharat.)*

Kilenc közben újra nekinyomja a műszert Egy-nulla-egyestnek, de úgy, hogy a műszer fordítva van, és az érzékelő Kilencre mutat.

Balfej: Ne gondold, hogy különb vagy nálunk!

Jobbfej: Mert épp olyan vagy te is, mint mi!

Balfej: Épp olyan vagy te is, mint a többiek! *(Bekapcsolják a műszert, az hangosan sercegve kerepelni kezd.)*

Jobbfej: Épp olyan beteg!

Egy-nulla-egyest: Eresszétok el! Ez nem belőlem sugárzik! Ez ti vagytok, ez nem én vagyok, engedjétek el! Nem értitek, hogy én nem azért kerültem ide, amiért ti? Bolondok vagytok? Nem értitek?

Balfej: Hallod, milyen hangos?

Jobbfej: Nagyon intenzíven árad belőled!

Balfej: Igen, belőled, te nyomorék!

Jobbfej: Igen, belőled, te geci! *(Maguk felé húzzák a műszert, a kattogás egyre hangosabb lesz, aztán hirtelen kikapcsolják, és csend lesz.)*

Egy-nulla-egy: Dögöljete meg!

Öregveron: Ne féljen. Meg fogunk.

Péter: *(Odamegy a kerekesszékhez, megáll Egy-nulla-egy előtt.)* Egyszer talán meg fogunk.

Főmérnök: A fizika törvényei mindenkire érvényesek. Senki sem vonhatja ki magát alóluk.

Egy-nulla-egy: Azt tudom. Ha beindult a láncreakció, többé már nem lehet leállítani. Mert ahhoz csoda kéne. És ahhoz is csoda kéne, hogy ti kikerülhessetek innen. Vagy a professzorotok nem csodákat emlegetett? Vagy nem a határérték többszázszorosát szoktátok mérni minden alkalommal? Mit gondoltok, az hogy még mindig éltek, az nem csoda?

Főmérnök: Hallgass! Ne beszélj nekünk csodákról! *(A fejével Péter felé int.)* Most pedig beveszed szépen a gyógyszert!

Balfej-Jobbfej: Beveszed a gyógyszert, és megiszod a vizet!

Egy-nulla-egy: Ez gyógyszer is, ez is a tudomány csodája. Ez tart életben benneteket.

Főmérnök: Hallgass! Vedd be szépen!

Péter Egy-nulla-egy felé nyújtja a gyógyszert.

Egy-nulla-egy: Nem kell! Engedjete!

Péter megpróbálja betömni a szájába, de Egy-nulla-egy folyton elfordítja a fejét.

Péter: A fejét! Fogjátok meg!

Öregveron és Főmérnök fél kézzel kinyúlnak, és két oldalról megfogják Egy-nulla-egy fejét, a másik kezükkel még mindig a falhoz nyomják a két karját

Péter: Ez az! *(Egy-nulla-egynek)* Tátsd ki a szád!

Péter odaadja Kilencnek a poharat, aztán oldalról megszorítja Egy-nulla-egy állát, Egy-nulla-egy végre kitátja a száját, Péter belenyomja a gyógyszert.

Péter: Na látod! *(Egyik kezével felnyomja Egy-nulla-egy állkapcsát, pár pillanatig csukva tartja a száját.)* Látod, hogy le tudod nyelni! *(Elengedi Egy-nulla-egyest.)*

Egy-nulla-egy: A kurva anyádat!

Péter: *(Kiveszi **Kilenc** kezéből a poharat, **Egy-nulla-egy** szájához tartja.)* Igyál! Igyál szépen, ha nem akarsz megfulladni! *(Másik kezével befogja **Egy-nulla-egy** orrát, **Egy-nulla-egy** lassan kortyolni kezdi a vizet, a pohár kiürül, Péter elveszi **Egy-nulla-egyestől**, aztán az orrát is elengedi, hátr lép.)* Ugye, hogy nem is volt olyan rossz?

Egy-nulla-egy: *(halkan)* Nem, kimondottan jólesett. *(Köhögni kezd.)*

***Kilenc** kerekesszéke hátragurul*

Jobbfej: Akkor jó.

Balfej: Mondd ki még egyszer, hogy különb vagy nálunk!

Jobbfej: Mondd ki még egyszer, hogy nem vagy beteg! *(A műszerrel fenyegetően **Egy-nulla-egy** felé intenek.)*

Egy-nulla-egy: *(Még mindig köhög.)* Beteg itt mindenki.

Főmérnök: Jól van. Engedjük el.

***Öregveron** és **Főmérnök** egyszerre hátr lépnek, **Egy-nulla-egy** a földre zökken, egyik kezét a hasára szorítja, másikkal a torkát fogja, felnéz, látszik, hogy mondani akar valamit, de ebben a pillanatban minden irányból hangos, berregő csengőszó hallatszik.*

Balfej-Jobbfej: Vacsora! Itt a vacsora! *(Elfordul, gyorsan gurulni kezd a baloldali ajtó felé.)*

Balfej: Aki elsőnek ér oda, az eszik!

Jobbfej: Most nem fogsz csalni, nem hagyom!

Öregveron: Mindig ezt csinálják.

Főmérnök: *(**Egy-nulla-egy**re néz.)* A sok beszéd nekem is meghozta az étvágyam. Gyere te is vacsorázni. *(**Kilenc** után indul)* Nagyon fontos a rendszeres táplálkozás.

Péter: Menjünk!

***Péter** is megy a többiekkel, **Öregveron** nem szól semmit, de ő is követi őket. Ahogy **Péter** az asztal mellé ér, leteszi a poharat, mind kimennek, csak **Lídia** és **Egy-nulla-egy** maradnak a teremben.*

Egy-nulla-egy: *(halkan)* Én nem vagyok éhes. *(A hátát még mindig a falnak támasztja, fél kézzel a torkát masszírozza, krákog, lassan leguggol, leül a földre.)*

I.7.

***Lídia** az asztalhoz megy, sorban visszateszi a tálcára a poharakat, közben **Egy-nulla-egy**est nézi.*

Lídia: Ne haragudj rájuk. Nem akartak rosszat neked.

Egy-nulla-egy: *(Felköhög.)* Nem haragszom.

Lídia: Kérdezhetek tőled valamit?

Egy-nulla-egy: Kérdezz.

Lídia: Miért jöttél ide?

Egy-nulla-egy: Mondtam már, hogy büntetésből.

Lídia: Csak, tudod, ide eddig még soha nem érkeztek új betegek.

Egy-nulla-egy: Mondtam, hogy nem vagyok beteg.

Lídia: Az mindegy. Soha nem jön ide kívülről senki. Annyira, hogy néha azt gondolom, hogy nem is létezik a külvilág. Hogy nincs semmi a falakon túl.

Egy-nulla-egy: Nagyon vicces.

Lídia: És ha ez így van, akkor te sem létezel. Csak képzelem, hogy itt vagy.

Egy-nulla-egy: Vagy csak álmodod. *(Kinyúl, elkapja Lídia kezét.)*

Lídia: Azt biztosan nem. Én nem szoktam aludni. Sosem fáradok el, nincs szükségem pihenésre. És ha nem alszom, akkor, ugye, nem is álmodhatok. Úgyhogy legfeljebb csak képzelhetem, hogy itt vagy.

Egy-nulla-egy: *(Elkapja Lídia másik kezét is, magához húzza a lányt.)* Még mindig úgy gondolod? *(Fél karral magához szorítja Lídia derekát.)* Mert akkor nagyon élénk a fantáziád.

Lídia: Hát igen. *(Egyik kezével lefejt magáról Egy-nulla-egy kezét.)* Azt én is érzem. *(A másik kezével ellöki magától, hátrálép.)* Mit keresel itt? Mért jöttél ide?

Egy-nulla-egy: Szóval akkor lehet, hogy mégiscsak létezem? *(Lídia felé lép.)*

Lídia: Azt neked kell eldöntened magadról. *(Hátrál egy lépést, közben fél kézzel megfog egy széket, a támlájától fogva maga elé pördíti, úgy, hogy a szék közé és Egy-nulla-egy közé kerül.)* De jobban tennéd, ha válaszolnál a kérdésemre.

Egy-nulla-egy: Menj inkább szépen vacsorázni. Ha nem sietsz, akkor megeszik az adagod.

Lídia: *(Megrázza a fejét.)* Azt úgyse mernék. *(Fél lábbal fellép a szék ülőkéjére.)*

Egy-nulla-egy: Ugyan mért ne mernék?

Lídia: Félnék tőlem.

Egy-nulla-egy: *(Végignézi Lídián, elmosolyodik.)* Megértem őket. Nagyon szép lány vagy.

Lídia: Nem a szépségemtől félnék.

Egy-nulla-egy: Hanem?

Lídia: Azt tőlük kérdezd meg.

Egy-nulla-egy: Úgyse fogják elmondani.

Lídia: A vénasszonyt kérdezd. Az majd elmondja. *(Bólint.)* Elmondja akkor is, ha nem kérdezed.

Egy-nulla-egy: De én nem tőle akarom hallani. Azt szeretném, ha te mondanád el.

Lídia: És mért? *(Megfordítja a széket, úgy, hogy az ülőkéje most Egy-nulla-egy felé néz.)* Tudom. Ne is mondd meg. Azért, mert szereted hallani a hangomat. Azért, mert tetszik neked a hangom.

Egy-nulla-egy: Igen. Lehet, hogy azért. De az is lehet, hogy azért, mert én is félek már tőled egy kicsit.

Lídia: Hagyd abba. Ne kezdj már te is udvarolni nekem. *(Két kézzel a szék támlájára támaszkodik, előrehajol.)*

Egy-nulla-egy: Pedig érzem, hogy végigborsózik a hátam.

Lídia: Az a gyógyszeről van.

Egy-nulla-egy: Akkor ez nagyon hatásos gyógyszer. Még öt perce sincs, hogy bevettem.

Lídia: Milyen finoman fogalmazol. Hogy bevetted. *(Nevet.)*

Egy-nulla-egy: *(Legyint.)* Hogy bevetették velem. Mindegy. Szóval, mi olyan veszélyes benned?

Lídia: Még nem jöttél rá? *(Ahogy két kézzel a szék támlájára támaszkodik, előrehajol, aztán mindkét lábát felemeli a földről, úgyhogy csak kézzel tartja magát)* Az erőm. *(Két lábát közben kétoldalt kinyújtja, szinte teljes oldalspárgát csinál a levegőben)* Az

erőm, ami sokkal nagyobb nálam, annyival, hogy nem is fér el a testemben. Az erőm, ami nem hagy soha nyugodni, egyhelyben állni, nyugton ülni. *(Beszéd közben összezárja elől a lábait, Egy-nulla-egyestől hátrál egy lépést)* Az erőm, ami néha annyira elhatalmasodik rajtam, hogy nem is tudok magamról *(a szék ülőkéjére engedi a lábait, most már tulajdonképpen a támlán ül)*, annyira nem, hogy olyankor bármi megtörténhet. *(Kihúzza a két kezét a lába közül, keményen masszírozni kezdi az egyik combját)* Bármi.

Egy-nulla-egyest: Hát azt látom. És elég félelmetes.

Lídia: Félnék is tőlem rendszeren. Mondjuk attól, hogy éjszaka, amikor alszanak, megfojtom őket. Hogy az arcukra nyomom a párnát, és addig tartom rajta, amíg csak mozognak. Úgy, ahogy a vénasszony szerint szegény bátyámmal is csináltam. *(A másik combját kezdi masszírozni.)*

Egy-nulla-egyest: Pedig nem lenne az olyan csúnya halál. Rosszabbat is el tudok képzelni. *(Bólint.)* Sokkal rosszabbat is.

Lídia: Akkor biztos neked is túl élénk a fantáziád.

Egy-nulla-egyest: Igen, az valószínű. Ezt a helyet se ilyennek képzeltem.

Lídia: Hanem? Milyenek?

Egy-nulla-egyest: *(A torkához nyúl)* Barátságosabbnak. *(Felköhög)*

Lídia: Azért megsértődni nem kell. Mondtam, hogy nem rosszat akartak. Nem kell haragudni rájuk. Nem akarták mutatni, de nagyon felkavarta őket az érzéked. Mostanában mindenki eléggé nyugtalan, nem vagyunk hozzászokva a változásokhoz. Azt is nehéz volt megemészteni annak idején, hogy a professzor egyszer csak nem jött többet. Kilenc még nagyon sokáig mindennap várta. És azt hiszem, Péter is.

Egy-nulla-egyest: Most meg a bátyád halála, nemrég történt, még egy hónapja sincs, és akkor tessék, itt vagyok én. *(Bólint.)* Hát értem én, az a legkevesebb, hogy lenyomjátok a gyógyszert a torkomon. Igazából még örülhetek, hogy nem haraptátok át.

Lídia: Honnan tudsz te ennyi mindent rólunk? *(Fél lábbal lelép a székről, úgy nézi Egy-nulla-egyest.)*

Egy-nulla-egyest: Másra nem vagy kíváncsi?

Lídia: De igen. Például arra, hogy ki vagy. És hogy miért kerültél ide.

Egy-nulla-egyest: És ha nem válaszolok?

Lídia: Olyan nincs.

Lídia oldalra rúgja a széket, az csikorogva arrébb csúszik, de nem dől el, Egy-nulla-egyest a szék után néz, Lídia ebben a pillanatban Egy-nulla-egyest mellé lép, fél lábbal Egy-nulla-egyest sarka mögé rúg, egyik kezével meglöki Egy-nulla-egyest vállát, úgyhogy az elveszti az egyensúlyát és pont a székre zökken.

Lídia: Olyan nincs, hogy nekem valaki ne válaszoljon!

Lídia a székhez lép, Egy-nulla-egyest próbál felállni, de Lídia visszalöki, ugyanazzal a mozdulattal az ölébe ugrik, két lábbal a szék ülőkéjéhez szorítja Egy-nulla-egyest combját, a vállát meg kinyújtott karral a szék támlájához nyomja.

Egy-nulla-egyest: Ezek tényleg nagyon meggyőző érvek. *(Amennyire csak a támla engedi, hátrahajtja a fejét.)*

Lídia: Kérdeztem valamit! *(A szék támlája mögé kulcsolja a lábait)* Ha nem válaszolsz, kiszorítom belőled a lelket.

Egy-nulla-egyest: A combjaid között fogok elpusztulni.

Lídia: Nem lesz az olyan szép halál! *(Szorítani kezdi Egy-nulla-egyest a combjával.)* Az én lábaim erősebbek az acélnál.

Egy-nulla-egy: Azt érzem. Mindjárt elroppannak egyenként a bordáim. Aztán...

Lídia: Azt hiszed, hogy játszom veled? *(Még jobban megszorítja Egy-nulla-egyest elhallgat, alig kap már levegőt.)*

Egy-nulla-egy: *(alig hallhatóan)* Annál ez azért több.

Lídia: Nem kell okoskodni. Válaszolj csak szépen a kérdéseimre. *(Kihúzza magát, egészen Egy-nulla-egyest fölé tornyosul.)* Sokkal többet tudsz annál, mint amit tudnod kellene. Tudsz a katasztrófáról. Tudsz a bátyámról, tudod, hogy kivel mi van, hogy kivel mit tett a sugárzás. Ismersz bennünket. Pedig bennünket senki sem ismerhet. Mi szigorúan titkosak vagyunk.

Egy-nulla-egy: *(Két kézzel megfogja Lídia derekát.)* Látod, most én mondhatnám neked, hogy finoman fogalmazol. Mert ez a hely nem egy szigorúan titkos hely. Ti nem szigorúan titkosak vagytok. Nem. Sokkal rosszabb. Mert ez a hely nem létezik. Nincs. Sosem is volt, éppúgy, ahogy nem volt katasztrófa sem. Ebből pedig egyértelműen következik, hogy ti sem vagytok. Hogy nem léteztetek, hogy nem is léteztetek soha.

Lídia: Akkor nem mi képzelünk téged, hanem te képzelisz minket. Fordult a kocka.

Egy-nulla-egy: Nem erről van szó.

Lídia: Hanem miről?

Egy-nulla-egy: Arról, hogy...

I.8.

Kinyílik a jobboldali ajtó, bejön Péter, a kezében egy konzerv kutyaeledel, a nyitógyűrűvel bontható fajtából.

Péter: Látom, ez elég gyorsan ment.

Egy-nulla-egy: Erről mit mondanak a szabályok? A kínvallatásról?

Lídia: Nem tudtál volna öt perccel később jönni? *(Szétkulcsolja a lábát, lustán kinyújtja.)*

Péter: Megmentettem a konzervedet, Lídia. Pedig Kilenc nagyon meg akarta enni. Mind a két fejével.

Lídia: Köszönöm. *(Leszáll Egy-nulla-egyestől.)* Nagyon lovagias. De nem kell. Neked adom. Edd csak meg nyugodtan.

Péter: *(Egy-nulla-egyesthez)* Rólad meg úgy látszik, nem tud a rendszer. Nem adott ki plusz konzervet az automata.

Egy-nulla-egy: Milyen automata?

Péter: Na ne mondd, hogy nem tudod, mert úgyse hiszem el. Túl sokat tudsz te rólunk ahhoz, hogy pont az automatáról ne tudnál. De ha attól boldogabb vagy, szívesen elmondom neked.

Lídia: Menj csak a dolgodra! Majd én elmondom neki.

Péter: *(Közelebb megy.)* Szóval ez itt egy tökéletesen zárt rendszer, zárt és önfenntartó, eredetileg úgy tervezték, hogy még egy atomcsapás után is szinte korlátlan ideig

működhesen, biztosítva az emberiség fennmaradását. *(Felnevet.)* Elég vicces, hogy aztán éppen mi kerültünk bele.

Lídia: A bátyám azt mondta erről, hogy ez így tisztességes. Itt legalább biztonságban vagyunk, nem fenyeget egy újabb katasztrófa veszélye.

Péter: Enni és inni is automatákból kapunk, automaták adják ki a Főmérnöknek a gyógyszereket, az energiát meg generátorok nyerik a föld melegéből. Van itt minden ami kell, még egy saját kis krematóriumunk is van, arra az esetre ha mondjuk véletlenül meghalna közülünk valaki. Akármeddig ellehetünk itt.

Egy-nulla-egy: Hát nem tudom. Én nem ilyennek képzeltem az örökkévalóságot.

Péter: A koszt kicsit egyhangú. De mi azért megszoktuk, megszerettük. *(Odadobja a konzervet Lídiának.)*

Lídia: *(Elkapja a konzervet.)* Mondtam, hogy nem kell. Neked adom.

Péter: Inkább neki add! Merthogy mondom, nem adott ki neki konzervet az automata.

Egy-nulla-egy: Lehet, hogy ez csak átmeneti zavar.

Péter: Itt nem szoktak átmeneti zavarok lenni. Mikor Lídia bátyja meghalt, azt is onnan tudtuk meg, hogy reggelre nem adott ki neki konzervet az automata. Abból mindjárt tudtuk, hogy baj van. És tényleg. Meg is volt fulladva, ott feküdt a priccsén elkéült fejjel.

Lídia: Hallgass!

Péter: *(Lídiához)* Mért, nem így volt? *(Lidia nem válaszol.)* Na látod. *(Egy-nulla-egyeshöz)* Itt minden tipp-topp működik. Úgyhogy, ha nem jár neked konzerv, az azt jelenti, hogy valami nincs rendben veled.

Egy-nulla-egy: *(Kiveszi Lídia kezéből a konzervet, megnézi)* Ilyeneket esztek? Akkor lehet, hogy veletek nincs rendben valami.

Péter: Hát ezzel nagy újságot mondtál. Hogy nincs velünk rendben valami. *(Megrázza a fejét.)* Épp csak az a baj, hogy veled sincs. Merthogy nem adott neked konzervet az automata.

Egy-nulla-egy: Annyi baj legyen. Enélkül csak megleszek majd valahogy. *(Odadobja Péternek a konzervet.)* És az hogy lehet, hogy gyógyszert kaptam?

Péter: *(Elkapja a konzervet.)* Hát, azt a Főmérnöktől kell megkérdezni. Ő foglalkozik a gyógyszerekkel.

Egy-nulla-egy: Akkor, öcsém, eredj, aztán kérdezd meg tőle, ha annyira izgat.

Péter: Jobban tennéd, ha nem küldözgetnél engem sehova. Egy órája se vagy még itt, mégis úgy csinálsz, mintha te lennél itt a főnök. Pedig egyáltalán nem is tud rólad a rendszer. Úgyhogy lehet, hogy nincs is itt semmi keresnivalód.

Egy-nulla-egy: Igen? Akkor lehet, hogy mégis egészséges vagyok? Lehet, hogy mégse kellett volna betömnöd a számba a gyógyszert? Most meg csak azért jöttél, hogy bocsánatot kérj tőlem?

Péter: Hát arra várhatsz. A gyógyszer meg járt neked, most lehet, hogy egy kicsit émelyegsz tőle, de majd megszokod szépen, ne félj. *(Bólint, mosolyog.)* Pár nap, aztán már ki se bírod nélküle. *(Közelebb lép Egy-nulla-egyeshöz.)* Pár nap, és azt is megtanulod majd, hogy mi az, hogy éhség. Akkor majd nem fitymálsz le az ételt. Akkor majd szó nélkül megeszed, amit kapsz!

Lídia: Péter, nyugalom!

Egy-nulla-egy: Nem kell engem megvédeni. Hagyd csak, tombolja ki magát nyugodtan.

Péter: Lehet, hogy már most is jót tenne neked egy kis táplálék. Jól esne az elkínzott torkodnak egy kis fűszeres húspép. *(Még közelebb lép Egy-nulla-egyeshöz, egyik kezében ott a konzerv, a másikkal elkezd felhajtani a nyitógyűrűt.)*

Lídia: Mondtam, hogy nyugalom! *(Odalép Péterhez, két kézzel megfogja a két kezét, nem engedi, hogy kibontsa a konzervet.)*

Péter: Mégse szeretnéd, hogy ő egye meg, mi, Lídia? Pedig szívesen megetetném veled.

Lídia: *(Halkan.)* Hagyd abba. Tudod, hogy én vagyok az erősebb. Tudod, hogy nem bírsz el velem. Tudod, hogy nem bírnál el velem. *(Lassan lefeszíti Péter két kezét a konzervről.)*

Péter: De ő bezzeg elbírna, mi? *(Egy-nulla-egyeshöz néz.)*

Lídia: Nem, ő sem. De én nagyon jól elbírnék veled. El is bírtam volna, ha nem tolod ide a pofád. *(Kiveszi Péter kezéből a konzervet, ellöki magától.)*

Egy-nulla-egy: Senkinek sem kell elbírnia veled. Nem vagyok az ellenségetek, hiába féltek tőlem, hiába bántok veled úgy, mintha ártani akarnék nektek.

Péter: Akkor mért úgy viselkedsz?

Lídia: Akkor mért titkolózol?

Egy-nulla-egy: Lehet, hogy én is félek tőletek. Lehet, hogy nem tudom, mit kéne elmondanom, de az is lehet, hogy azt nem tudom, hogy hogyan kéne elmondanom azt, amit tudok, mert nem tudom, hogy ti mit tudtok.

Péter: *(Megrázza a fejét.)* Összezavarodtam. Nem lehetne még egyszer elkezdni?

Lídia: Igen, az lenne jó, ha az elején kezdenéd.

Egy-nulla-egy: Szerintem meg inkább a végén kéne. Az lenne a legegyszerűbb, ha ott kezdeném a legvégén, a titkolózásnál. *(Péterre néz, elmosolyodik.)* Bár nem vagyok biztos benne, hogy tudtok majd követni. Mert mit gondoltok, mi a legnagyobb titok?

Péter: Az, hogy mért nem váglak pofán. Az egy elég nagy titok. (*Egy-nulla-egy* felé lépne, de Lídia a karjára teszi a kezét.)

Egy-nulla-egy: Nem, a legnagyobb titok az, ami nem is létezik. Ami nincsen. Mert ami nem létezik, arról tudni sem lehet. Csak az a baj, hogy ez fordítva nem igaz. Nem igaz, hogy amiről nem lehet tudni, az nem is létezik. (*Péterre néz.*) Eddig megvan? Sikerült követni?

Lídia: Azért annyira nem volt ez bonyolult.

Egy-nulla-egy: Jól van. Akkor a nehezen túl vagyunk. Ti nem tudtok semmit a külvilágról. Hát most azért annyit elmondok nektek, hogy a külvilág sem tud semmit rólatok. Hivatalosan soha nem történt semmilyen katasztrófa. Hivatalosan csak egy kis baleset történt, a felelősöket pedig szigorúan megbüntették. Nem voltak áldozatok, úgyhogy túlélők sem voltak.

Péter: Ez nem igaz.

Egy-nulla-egy: Épp erről van szó, az igazság természetéről.

I.9.

Kinyílik az ajtó, Egy-nulla-egy elhallgat, mindhárman odafordulnak, az ajtót nézik, azon begördül Kilenc tolokocsija, mintha észre sem venné őket, odagördül az asztalhoz, Jobbfej a száját törölgeti, Balfej felemeli az üres üvegcancsót, hátrahajtja a fejét, tátott szája fölé tartja a cancsót, de hiába, nincs már benne egy csepp víz se, Jobbfej böfög, megint megtörli a száját.

Lídia: (*Kilenchez*) Kilenc, megmondtam, hogy ne merj a cancsóhoz nyúlni!

Jobbfej: (*Lidiához*) Hallgass! Azt csinálunk amit akarunk! (*Balfejhez*) Nagyon jól esett ez a vacsora. Rettentő ízletes volt. Valami különleges fűszer lehetett benne, sokkal jobb volt, mint amilyen lenni szokott.

Balfej: Hagyd abba! (*Lecsapja az asztalra a cancsót.*) Ne mesélj nekem a vacsoráról. Mert akkor én is elmesélem neked a narancsos kacsát.

Lídia: (*Megrázza a fejét, legyint, Péterhez beszél.*) Végül is, mit izgatom magam?

Péter: Tényleg nem kéne törődnöd velük. Ők se igen törődnek veled.

Egy-nulla-egy: Látom, hogy mindenki szépen éli a maga kis megszokott életét.

Jobbfej: (*Egy-nulla-egyhez*) Te csak ne okoskodj, épp így meg fogod szokni te is! (*Balfejhez*) Nem ettél te sose narancsos kacsát.

Egy-nulla-egy: (*Halkan, inkább csak magának*) Ahogy a dolgok most állnak, nem igen hiszem.

Balfej: Már hogyan ettem volna. Olyan omlós volt a húsa, hogy...

Jobbfej: Hallgass! Ne beszélj ilyen ételekről, mert megfájdul a hasunk.

Péter: *(Egy-nulla-egyeshhez)* Ehhez képest többnyire ételekről szoktak beszélni. Pedig a legtöbbről, amit emlegetni szoktak, fogalmuk se lehet.

Lídia: *(A kezében lévő konzervre néz.)* Végül is, ki tudja. *(Egy-nulla-egyesh felnevet, a többiek nem nevetnek vele.)*

Balfej: Evés után mindig megfájdul a hasunk. Úgyhogy arról beszélek, amiről akarok.

Jobbfej: Ételekről ne akarj. Inkább azt mondd meg, hogy tárgy-e?

Balfej: Micsoda tárgy-e?

Jobbfej: Amit kigondoltál, az. Tudod te jól. Szóval? Tárgy?

Balfej: Tárgy hát. Szarvaspástétom.

Jobbfej: Az nem tárgy, az fogalom. De mondtam, hogy ne ételt!

Péter: *(Egy-nulla-egyeshhez)* Eddig több ezerszer láttam játszani őket, de olyan még nem volt, hogy ne valamilyen ételre gondoljanak.

Jobbfej: És főleg ne így, kimondva. Már is csikar a hasam!

Balfej: Azt én is érzem. *(A hasukra szorítja a kezét.)*

Jobbfej: Akkor gondolj gyorsan valami másra. Egy másik fogalomra.

Balfej: Már késő.

Jobbfej: Azt én is érzem. *(Ő is a hasukra teszi a kezét.)* Menjünk gyorsan!

Balfej: Félre az útból!

Jobbfej: Álljatok félre!

Félre is állnak, mert Kilenc tolókokcsija sebesen odagurul a dupla ajtóhoz, nekimegy néhányszor, amíg eléggé nagyra tudja nyitni a szárnyakat, aztán gyorsan begurul az ajtón, az becsukódik mögötte

I.10.

Péter: Mindig ez történik velük. Minden este, minden délben, minden reggel.

Lídia: *(Egy-nulla-egyeshhez)* Az igazságról beszéltünk.

Egy-nulla-egyesh: *(Megrázza a fejét.)* Szédülök.

Lídia: Mondom, az igazságról beszéltünk.

Egy-nulla-egyesh: *(Megint megrázza a fejét)* Nem. Nem az igazságról. Hanem az igazság természetéről. Az igazság kettős természetéről. Mert van ugye, az az igazság, amiben ti hiszték. A katasztrófa igazsága, a fertőzés, a kísérleti gyógyszerelés, a radioaktív izotópok, a gyógyulás, a betegség és a különös mellékhatások igazsága. És van egy másik igazság, ami szerint mindez nem létezik, és nem is létezett soha. Nem létezik, mert nem tud róla senki, nem létezik, mert akik tudtak róla, azok sem léteznek már. És amiről senki sem tud, az, ugye, nincs. Az nem létezik.

Péter: Az előbb épp fordítva mondtad. Az előbb azt mondtad, hogy épp az a baj, hogy attól, hogy valamiről nem tudnak, attól még létezik.

Egy-nulla-egyesh: Hát igen. Tényleg ez a baj. Ez a ti bajotok, és ez az én bajom is.

Péter: Mi? Mi a mi bajunk?

Egy-nulla-egyesh: Hát az, hogy létezőnk. De ez a kis probléma hamarosan meg fog oldódni. És akkor majd egyesül a kétfajta igazság, és összeolvad a kétfajta logika. Amiről nem tudnak, az nem is lesz, tehát nem is lehet majd tudni róla.

Péter: És az idő? Az idővel mi van?

Egy-nulla-egyesh: Az idő, az megáll. Csak nem a múltban, hanem a jövőben. Abban a jövőben, amelyikben ez a múlt már nem létezik.

Lídia: Engem ez nem érdekel. Ez csak játék a szavakkal. Összevissza csavargatod őket, ennek semmi értelme.

Egy-nulla-egy: Pedig ez az igazság. Nem érted? Péter, te fogadok, megértetted. Elmondanád, kérlek, Lídiának is?

Péter: *(darálva)* Mind meghalunk, nyomtalanul eltűnünk erről a világról. Mintha sosem léteztünk volna, úgy.

Lídia: Igen? Ez a nagy újság? Ez a nagy titok? Pétertől én ezt jó tíz éve hallom. Inkább valami konkrétat mondjál. Mondjuk azt, hogy mi a neved? Vagy azt, hogy mért kerültél ide?

Egy-nulla-egy: Konkrétumot akarsz? Úgy érted, valami kézzelfoghatót? Jól van. Tudok én olyat is, ha neked az kell. Akarod tudni, hogy halt meg a bátyád? Feltéve, hogy mégse te fojtottad meg?

Lídia: *(Halkan)* Igen.

Egy-nulla-egy: Jól van. Akkor menj, és kérdezd meg a főmérnöktől, hogy mi az a fekete kapszula.

Lídia: Milyen fekete kapszula?

Egy-nulla-egy: Ne tőlem kérdezd. A főmérnöktől kérdezd.

Lídia: És te honnan tudsz erről?

Egy-nulla-egy: *(Megrázza a fejét.)* Még mindig szédülök. *(Lép egyet előre, majdnem elesik, az asztalba kapaszkodik, megtartja magát.)* Meg hányingerem is van.

Lídia: A gyógyszer miatt. *(Péterhez)* Vidd be, segíts neki leülni. Én addig megyek, váltok pár szót a főmérnökkel.

Lídia elindul a jobboldali ajtó felé, ahogy elmegy az asztal mellett, ráteszi a konzervet, már majdnem az ajtónál van, mikor Péter utána szól

Péter: Lement az automatákhoz. Azt mondta, megnézi, hogy nem akad-e a konzervadagoló. Hogy nem kell-e megolajozni.

Egy-nulla-egy: *(Kacagni kezd, de közben összegörnyed, majdnem az asztalba kapaszkodik.)* Megolajozni!

Lídia közben kimegy

I.11.

Péter: *(Egy-nulla-egy mellé lép, megtartja.)* Ez a gyógyszerek mellékhatása. Még nem szoktál hozzá. Mindjárt még rosszabb lesz, de ne félj, nem tart sokáig.

Egy-nulla-egy: Nagyon rossz.

Péter: Lélegezz mélyeket!

Egy-nulla-egy: *(Liheg.)* Sose gondoltam...hogya...ez...ennyire...durva.

Péter: Várjál. Mindjárt elmúlik. Gyere szépen. Kiviszlek.

Péter lassan odatámoogatja Egy-nulla-egyest a dupla ajtóhoz, ahogy odaérnek, tenyérrel hangosan rávág néhányszor a vasajtóra, kiabál.

Péter: Kilenc! Hallod! Kilenc! Gyere ki! Hallod! Gyere már ki! Eleget voltál bent.

Balfej: *(Az ajtó túloldaláról, elég halkan hallatszik)* Hagyj békén!

Jobbfej: Menj innen!

Balfej: Mi voltunk itt először!

Jobbfej: Még nem végeztünk!

Péter: Nem érdekel! Akkor is bemegyünk! (*Vállal belöki az ajtót, betámogatja Egy-nulla-egyest.*)

Az ajtó becsukódik mögöttük.

II. Felvonás

Ugyanott és ugyanakkor, néhány perc telt csak el.

II.1

*Egy darabig semmi sem történik, teljes a csend, aztán valami egyszer csak nagy robajjal nekicsapódik az ajtónak, nyögés hallatszik, aztán az ajtó kinyílik, kigördül rajta **Kilenc** kerekesszéke.*

Jobbfej: Utálok ha sürgetnek.

Balfej: Minket nem lehet sürgetni.

Jobbfej: Mindegy, fő, hogy megkönnyebbültünk.

*A kerekszék megint odagurul az asztalhoz, most **Jobbfej** veszi kézbe a kancsót, ő tartja a feje fölé, ő próbál inni.*

Balfej: Most mit vacakolsz? Tudod, hogy üres. Az előbb se volt benne egy csepp se.

Jobbfej: Sose lehet tudni. (*Lecsapja az asztalra a kancsót.*) Na monddjad szépen, hogy tárgye.

Balfej: Az előzőt se találtad még ki. Inkább gondolj te valamire.

Jobbfej: De igenis kitaláltam, úgyhogy megint te jössz. Megint neked kell gondolni. Szóval? Tárgy?

Balfej: Nem.

Jobbfej: Nem tárgy. Akkor élőlény.

Balfej: Nem.

Jobbfej: Nem tárgy. Nem élőlény. Akkor fogalom!

Balfej: Nem.

Jobbfej: Mi az, hogy nem? Vagy tárgy, vagy élőlény, vagy fogalom.

Balfej: Nem.

Jobbfej: Mi az, hogy nem?

Balfej: Nem. Nem. Nem.

Jobbfej: Mi van, már megint a semmire akarsz gondolni? Legalább százszor megbeszéltük, hogy a semmi, a nemlét, a lét tökéletes ellentéte, a vákuum és a nihil nem szerepelhetnek a játékban.

Balfej: Nem erről van szó. Csak ma valahogy nem fog az agyam. Szarvasgombára akartam gondolni, de sehogy se tudtam elképzelni. Se a színét, se a szagát, se a formáját, de a legnagyobb baj, hogy még az ízét se. Egyfolytában ez az új ember jár az eszemben.

Jobbfej: Akkor azt kellett volna monddjad, hogy élőlény. Mondjuk, így egyből kitaláltam volna.

Balfej: Szerinted hogy lehet, hogy nincs neve?

Jobbfej: Mindenkinek van neve. Van neki is, csak nem mondta meg.

Balfej: De mért nem?

Jobbfej: Mit tudom én, lehet, hogy nem akarta, de ne erről beszéljünk, hanem gondoljál már valamit, hogy kitalálhassam.

Balfej: *(Észreveszi a konzervet.)* Egy konzerv.

Jobbfej: Ez az! Egy konzerv. Hát ezt jól kigondoltad. Mindig mondtam, hogy nincs fantáziád. Meg pláne így, kimondva. Érted, ha kimondod, akkor mit találjak ki rajta?

Balfej: Fogd be a szád. Én láttam meg először, úgyhogy az enyém. Te meg már különben is ettél ma.

Jobbfej: Mi van? Miről beszélsz?

Balfej: A konzervről. Ott van. Ott van a konzerv!

Balfej a konzerv felé mutat, Jobbfej is odanéz, meglátja, a kerekesszék azonnal odagurul, Kilenc lehajol, Jobbfej kapja fel a konzervet, Balfej utána nyúl, Jobbfej eltartja tőle.

Balfej: Add ide! Az enyém! Én láttam meg először! Az enyém!

Jobbfej: Nem igaz. Ez a Lídia konzerve.

Balfej: Nem! Már nem. Már az enyém. Add ide!

Jobbfej: Mondom, hogy a Lídiáé.

Balfej: Na és, kit érdekel? Vissza akarod adni neki? Szerelmes vagy belé, vagy mi?

Jobbfej: Ez most mért kérdezed? Mikor tudjuk mind a ketten, hogy te vagy bele szerelmes. Ne csinálj úgy, mintha elfelejtetted volna, hogy egyszer már bevallottad nekem!

Balfej: Add vissza a konzervem, ne a szádat jártasd!

Jobbfej: Az nem a te konzerved.

Balfej: Most már az enyém!

Jobbfej: Szerinted ez a szerelem? Hogy titokban eleszed előle a vacsoráját?

Balfej: Hallgass! Hiába jár a szád, te se értesz nálam jobban a szerelemhez.

Jobbfej: Ha visszaadnánk neki a konzervét, na, akkor tényleg szerelmesek lennénk.

Balfej: Mi találtuk meg, úgyhogy a miénk! Mért nem vigyázott rá jobban.

Jobbfej: Pedig én visszaadom! *(Egy hirtelen mozdulattal megpróbálja felkapni az ölükből a konzervet.)*

Balfej: Nem adod! *(Utána kap, a konzerv nyitógyűrűjét fogja meg, ahogy kétféle rántják, a konzerv kinyílik.)*

Jobbfej: Ennyit a szerelemről.

Jobbfej mélyen és élvezettel beleszagol a konzervbe, Balfej ekkor kikapja a kezéből, a saját orrához tartja, ő is beleszagol, Jobbfej közben két ujjal benyúl a konzervbe, kikanalaz belőle egy kis húspépet, a szájába veszi, rágni kezdi.

Balfej: Nem fogod ezt is egyedül megenni, te disznó!

Jobbfej: *(Tele szájjal.)* Jól van. Felezzük el.

Balfej: Dögölj meg! *(Az ölübbe teszi a konzervet, Balfej is belenyúl, éppúgy két ujjal, mint Jobbfej, kivesz egy kis húst, innen kezdve felváltva nyúlnak a konzervbe és esznek.)*

Jobbfej: Nem is olyan jó ez. Én valahogy finomabbra emlékeztem. Aromásabbra.

Balfej: Ha nem ízlik, köpd ki nyugodtan.

Jobbfej: Annyira azért nem rossz.

Balfej: Hány ilyen konzervet ettünk meg eddig?

Jobbfej: Fel van írva. Ott a fekete füzetben. Nézd meg, ha akarod.

Balfej: Hogyne, aztán amíg a strigulákat számolom, te szépen befalod az egész húst.

Jobbfej: Nem hinném, hogy el bírál odáig számolni. Te csak kilencig tudod a számokat.

Utána mindig megakadsz. A múltkor is azt mondtad, hogy huszonhetven.

Balfej: Nem igaz.

Jobbfej: Különbösen is, mért kezdett hirtelen izgatni? Eddig jól megvoltál pontos számok nélkül.

Balfej: Péter miatt. Sose gondoltam, hogy minden napot megjegyzett. Nem gondoltam, hogy így tudja a múltat.

Jobbfej: Az nem kunszt. A múltat tudni. A jövő. Na, az már valami.

Balfej: Mért, itt mindig ugyanaz van. Mióta csak itt vagyunk, mindig ugyanaz.

Jobbfej: Jól van, nyugodjál meg. Nem kell beindulni. Felviszed a vérnyomásunkat. Egyél inkább. (*Balfej szájába tesz egy kis húst.*)

Balfej: Azt mondd, hogy nem kunszt. A múltat tudni nem kunszt. Akkor te tudod? Te emlékszel még? Akkor mondd el, hogy mióta vagyunk itt! Mondd el, hogy hogy kerültünk ide? Mondd el, hogy hol voltunk, mikor nem itt voltunk?

Jobbfej: Hagyd abba. Ne csináld ezt. Ne kérdezz ilyeneket. Mit gondolsz, mért vannak szabályok? Épp azért, hogy ne kelljen ilyeneken gondolkozni. Hogy ne menjen fel a vérnyomásunk.

Balfej: Kit izgat a vérnyomásunk? Kit izgat, hogy mi történik velünk? Ha emlékszel, akkor mondd meg! Hogy kerültünk ide? Azelőtt mi volt? Hiába jár a szád, nem is emlékszel már!

Jobbfej: De igen! Nézd meg, benne van a fekete füzetben!

Balfej: A fekete füzetben erről semmi sincs, ott csak strigulák vannak meg mérési eredmények. Csak azért mondd ezt, mert nem emlékszel. Egyáltalán nem emlékszel a múltra!

Jobbfej: De igen! Igenis emlékszem!

Balfej: Nem. Soha nem is emlékeztél.

Jobbfej: Pedig emlékszem. Épp ez a baj. Itt mindenki emlékszik. Ha nem emlékeznénk, akkor nem lenne tilos beszélni róla. Minek olyasmit megtiltani, amire amúgy se lennénk képesek?

Balfej: Mit tudom én. De akkor se hiszem, hogy emlékszel. Mert amit nem éltél át, arra nem emlékezhetsz.

Jobbfej: Pedig mondom, hogy emlékszem. Csak nem akarok gondolni rá.

Balfej: Azért, mert nem emlékszel. És ha emlékeznél, akkor se mernéd elmondani. Mert gyáva vagy. Egy gyáva szar.

Jobbfej: Te vagy gyáva.

Balfej: Nem emlékszel, mert te itt keletkeztél. Neked csak ez a hely a múlt, és ez a hely a jövő.

Jobbfej: De igenis emlékszem. (*Belenéz a konzervbe, belenyúl, kitörli az ujjával a maradék húst.*) Emlékszem egy rétre. Reggel volt, hajnal, a nap még nem kelt fel, de már világosodott. Hideg volt, fázott a lábam, pedig be volt takarva egy pokróccal. A fű harmatos volt, emlékszem, egészen fekete volt tőle a kerekesszék gumija.

Balfej: Hazudsz. Akkor még nem ültünk kerekesszékben. Akkor még a lábunkon jártunk. De a fű tényleg harmatos volt, fekete volt tőle a tornacipőnk, a zoknink és a nadrágunk szára is átázott.

Jobbfej: Hallgass, te nem emlékszel, te akkor még nem is léteztél, csak én, egyedül én. A réten is egyedül voltam, lassan gurultam előre a székkal, feketén csillogott a harmattól a kerekesszék gumija, emlékszem, emlékszem a fű szagára, emlékszem, hogy az ég alján a szürkesség lassan színesedni kezdett, készült felkelni a nap.

- Balfej:** Az ég alja sárga volt, olyan sárga volt, mint egy citrom, emlékszem, én voltam ott, nem te, labda volt nálam, edzésre mentem, emlékszem, meg is forgattam a labdát a fűben, le akartam törölni róla a rászáradt sarat, emlékszem, egyedül voltam, nélküled, mert te nem léteztél, csak én, egyedül csak én.
- Jobbfej:** Sosem voltál te még egyedül, soha életedben, érted, soha, mindig csak velem, mindig csak velem, ebbe az egy testbe nyakig összezárva, nem tudod, milyen egyedül lenni, nem tudhatod.
- Balfej:** Te nem tudhatod, te nem tudod, de én igen. Ezért nem hagytad, hogy emlékezzek, nehogy eszembe jusson az igazság, az, hogy én léteztem előbb, most már emlékszem, edzésre mentem, a rét kerülő volt, nem arra kellett volna menni, csak azért arra mentem, mert meg akartam nézni a cirkuszt, hogy tényleg megérkezett-e, mert a többi fiúk a csapatból azt mesélték, hogy már este megérkeztek, és fel is verték már a sátrat, azért mentem oda, meg akartam lesni az állatokat és az artistákat, emlékszem.
- Jobbfej:** Én is emlékszem, hiába hiszed, hogy nem, én is emlékszem, meg is láttuk a sátrat, egyenesen arra gurultunk, ott volt, a rét túlsó szélén, majdnem az erdőnél, az agyagbánya mellett, emlékszem, nagyon nagy volt, hatalmas, a ponyvája piszkosszürke volt, és felért majdnem az ég tetejéig.
- Balfej:** Nem voltál ott, ezt mind csak tőlem hallottad, egyszer rég már biztos elmeséltem neked, akkor, amikor még mertem emlékezni, amikor még nem féltem ilyen nagyon a múlttól, emlékszem már, mindenre emlékszem már, ne meséld tovább, ne meséld tovább!
- Jobbfej:** De igenis ott voltam, mindent láttam, ezzel a két szememmel láttam, egy pillanatra megálltunk, mert látni akartuk, hogy bukik a látóhatár fölé a nap széle, a cirkuszi sátor felől zene hallatszott, harmonikán játszott valaki, tisztán hallottam, egy kicsit hamis volt, és akkor...
- Balfej:** Hallgass! Elég volt! Hallgass! *(Megpróbálja befogni Jobbfej száját, az persze számít a mozdulatra, elkapja Balfej kezét, beszél tovább, közben kinyílik az egyik ajtó, bejön Főmérnök, megáll, Kilencet nézi, se Balfej, se Jobbfej nem veszi észre, Főmérnök nem mozdul, úgy figyel Kilencet)*
- Jobbfej:**...és akkor a szám véget ért, és csend lett, és akkor egyszerre megmozdult alattunk a föld, és láttuk, hogy a cirkuszi sátrat tartó kábelek elpattannak, és azok a nagy cölöpök is kiszakadtak a földből, és a rét olyan hullámot vetett körülöttünk, mintha víz lett volna, a dübörgést már nem is hallottuk, mert elnyelt minket a por és a füst, csak azt láttuk, hogy fehéren lángol a cirkusz ponyvája, és körülöttünk mindenhol tűz hullt az égből, fehéren izzó tűz és fekete hamu, fekete volt minden, fekete és fehér, még láttuk, hogy felkel a nap, és a nap is fekete volt, hatalmas fekete lyuk, ott az ég alján, és magába szívta a füstöt, magába szívta a hamut, magába szívta a fényt, és magába szívott minket is, és...

II.2.

Főmérnök közelebb lép, hangosan tapsolni kezd, Jobbfej és Balfej is odanéznek, ahogy meglátják Főmérnököt, egyszerre elhallgatnak, és kicsi hátrébb gurulnak a kerekesszékekkel, Főmérnök még mindig tapsol

Főmérnök: Gratulálok, Kilenc, nagyon ügyes volt. Igazán szépen, szívbemarkolóan adtad elő. Ne hallgass el, ne hagyd, hogy megzavarjalak, meséld csak el a többit is, azt, hogy hogyan találtak rád azok a fehér ruhás, műanyag sisakos emberek, hogy is nevezted őket, ja igen, szóval a likvidátorok, meséld csak el azt is, hogy kapartak ki a törmelék alól, hogy raktak hordágyra, hogy vittek magukkal, meséld csak el az egészet.

Balfej: *(Jobbfejjel egyszerre szólalnak meg, de nem ugyanazt mondják.)* Semmi közöd hozzá, ne szólj bele, ez nem a te történeted, ez a mi történetünk.

Jobbfej: Ez a mi történetünk, hallgass, ne szólj bele.

Főmérnök: Nagyon szép történet. Csak az a kár, hogy egy szó sem igaz belőle. Az egészet az ujjatokból szoptátok, vagy valami filmen láthattátok, vagy mit tudom én, hol. Semmi ilyesmi nem történt, nem volt semmiféle robbanás, semmiféle tüzeső, semmiféle hamueső.

Balfej: Nem volt. Persze, hogy is lett volna. *(Zsebébe nyúl, előveszi a cigaretta paklit, kiráz egyet belőle, odakínálja Jobbfejnek.)*

Jobbfej: Nem, dehogy. A mentőalakulatok is kaptak rendes védőöltözetet, olyat, ami tökéletesen megóvta az egészségüket. *(Kiveszi a cigarettát, megvárja, amíg Balfej befejezi a mondatot, aztán bedugja Balfej szájába, tüzet ad neki, a saját szájába is betesz egy másik szálat, ezt Balfejről gyújtja meg, innen kezdve dohányoznak, a konzervbe hamuznak.)*

Balfej: Nem, nem kaptak, minek is kaptak volna, senki se hajtotta be őket a romok és a hamu közé, a tűzbe, túlélők után kutatni.

Jobbfej: Nem, nem semmi szükség nem volt a munkájukra, úgyhogy ma is a legjobb egészségnek örvendenek, mind a háromezren.

Balfej: Bizony, senkit se terhel felelősség a haláluk miatt.

Jobbfej: Nem hát, hogy is terhelhetne, ha egyszer élnek.

Főmérnök: Hallgassatok!

Balfej: Mért? Mért hallgassunk?

Jobbfej: Nem akarsz, hogy elmeséljük a történeted?

Balfej: Ha már a miénket nem mondhatjuk el, úgy, ahogy akarjuk...

Jobbfej: *(a szavába vág)* Úgy ahogy volt.

Balfej: Igen, úgy ahogy volt, akkor elmondjuk inkább a tiédet.

Főmérnök: Hagyjátok már abba. Ti nem tudtok semmit az én történetemről. Fogalmatok sincs róla, épp úgy, ahogy a múlttól sincs fogalmatok.

Balfej: Már hogyan lenne.

Jobbfej: Épp csak nem szoktunk gondolkozni rajta.

Balfej: Vagyis nem gyakran.

Jobbfej: Igyekszünk betartani a szabályokat.

Balfej: Vagyis igyekeztünk.

Jobbfej: De most egy csomó dolog eszünkbe jutott.

Balfej: Egy csomó olyasmi, amit pedig majdnem elfelejtettünk.

Jobbfej: Például az, hogy te voltál a likvidátorok vezetője.

Főmérnök: Nem voltam. Mert nem voltak likvidátorok. Nem kellett likvidálni semmit. Mert nem volt katasztrófa.

Balfej: Nem volt?

Jobbfej: És a rektorblokk köré se kellett szarkofágot építeni?

Balfej: Betonból és ólomból?

Jobbfej: Emberi erővel?

Balfej: Nem, dehogy.

Jobbfej: Akkor mi volt?

Balfej: Akkor miért vagyunk itt?

Jobbfej: Miért kerültünk ide?

Balfej: Miért kell konzerveken élnünk?

Jobbfej: Miért nem láthatjuk soha az eget?

Balfej: Miért nem láthatjuk soha a napot?

Jobbfej: Mért kell minden nap hétszer megmérnünk a sugárzást?

Főmérnök: Mert gyengék vagytok, azért. Mert nincs elég erőtök szembenézni az igazsággal. Örökké egymással vagytok elfoglalva, egymás bosszantásával, azzal, hogy kinek van igaza, kinek jár az első slukk, az első korty, az első falat, ki a gyengébb, ki az erősebb, ki a butább, ki az okosabb, pedig ha igazán el tudnátok felejteni a múltat, ha belátnátok végre, hogy nem úgy volt, hogy nem történt meg, ha igazán hinni tudnátok a gyógyulásban, akkor már rég nem lennétek itt.

Balfej: És te?

Jobbfej: Ha neked sikerült, ha te el tudtad felejteni, ha te tényleg azt hiszed, hogy nem történt meg, akkor te hogyhogy még mindig itt vagy?

Főmérnök: Miattatok. És a többi szerencsétlen miatt.

Balfej: Igen? *(A kerekesszék lassan elkezd az asztal felé gurulni, Balfej elnyomja a konzerv oldalán a cigarettáját.)*

Jobbfej: Ha mi nem lennénk, akkor neked se kéne itt lenned? *(Ő is elnyomja a saját cigarettáját.)*

Balfej: Azt hiszed, hogy egyedül meg tudnád változtatni a múltat? *(Odaérnek az asztalhoz, Balfej Főmérnök felé pöcköli a csikkjét, az asztalra teszi a kiürült konzervdobozt a cigaretta hamuval.)*

Jobbfej: Azt hiszed, innen vissza tudnád csinálni? *(Jobbfej is Főmérnök felé pöcköli a csikkjét, felkapja az asztalról a számlálót.)*

Balfej: Hogy meg nem törtéنتé tudnád tenni?

Jobbfej: Hogy innen vissza tudnád csinálni, úgy, hogy újrakezdődjön minden, attól a ponttól, mikor ellenőrizhetetlenné vált a reakció?

Főmérnök: Nem értitek. Nem akarom meg nem törtéنتé tenni. Ami nem törtéنت meg, azt nem lehet meg nem törtéنتé tenni.

Balfej: Azt hiszed?

Jobbfej: Tényleg azt hiszed, tényleg hinni tudod, hogy a múlt nem úgy volt, ahogy volt?

Főmérnök: Nem hiszem. Tudom.

Jobbfej: És akkor mi van a sugárzással?

Balfej: Igen, mi van a mérésekkel? *(Elkezdnek Főmérnök felé gurulni.)*

Jobbfej: És mi van a határértékkel?

Főmérnök: *(Hátrál.)* A mérések nem számítanak. A határérték se számít.

Jobbfej: Akkor mért félsz annyira a műszertől? *(Utolérik, Főmérnök az asztalhoz hátrál, innen már nincs tovább, nekinyomják a számlálót, Főmérnök lehunyja a szemét.)*

Balfej: Mért csukod be minden méréskor a szemed?

Főmérnök: Hallgassatok! *(Próbálja kinyitni a szemét.)*

Jobbfej: Koncentrálsz, ugye?

Balfej: Összpontosítasz?

Jobbfej: Meg akarod tisztítani magad?

Balfej: Azt reméled, hogy majd a te nagy erős hited megszünteti a sugárzást?

Jobbfej: Azt hiszed, hogy benned majd a szellem legyőzi az anyagot?

Balfej: Azt hiszed, hogy meg fogod tudni változtatni a fizika törvényeit?

Jobbfej: Hát akkor tessék, próbálkozhatsz megint! *(Bekapcsolják a számlálót, az hangosan kattogni kezd.)*

Főmérnök: *(Két kézzel befogja a fülét, úgy beszél)* Timiattatok van! Ti vagytok az oka, miattatok nem szűnik meg, miattatok nem múlik el, miattatok marad ugyanolyan! Ti vagytok a hibások. Többen vagytok, a ti hitetek erősebb az enyémnél.

II.3.

Kicsapódik a jobboldali ajtó, Lídia jön be, döngve bevágja maga mögött, Kilenc mind két feje odafordul közben kikapcsolják a műszert, a kerekesszék elhátrál Főmérnöktől, Főmérnök kinyitja a szemét, ő is odafordul.

Lídia: A bátyám is hibás volt, ugye? Ezért kellett meghalnia? Ezért kellett megfulladnia?

Főmérnök: Miről beszélsz? *(Ellép az asztal mellől, közben felkapja az üres kancsót.)*

Lídia: *(Elindul Főmérnök felé)* Tudja maga azt nagyon jól, hogy miről. Úgyhogy ne játssza nekem itt az ártatlant.

Főmérnök: Nem tudom. Sőt, fogalmam sincs. *(Hátrál, védekezően maga elé tartja a kancsót.)*

Balfej közben az ölébe ejti a számlálót, előveszi a fekete füzetet, Jobbfej beír valamit, aztán ide oda lapozgatnak, a füzetben, hol Jobbfej néz bele, hol meg Balfej.

Lídia: Hazudik. *(Mefogja a kancsót, két kézzel fogja, Főmérnök sem engedi el de oldalazva próbál hátrálni, Lídia végig követi, ezért beszéd közben lassan körbefordulnak.)* Most is hazudik, ahogy akkor is hazudott, a bátyám temetése előtt, mielőtt végső búcsút vettem volna tőle, mielőtt betoltuk volna a krematóriumba, akkor hittem magának, de már tudom, hogy nem mondott igazat, csak ki akart használni, csak le akart venni a lábamról.

Főmérnök: Ne légy igazságtalan. Csak meg akartalak vigasztalni. Nem akartam, hogy belebetegedj a gyászba. Tudtam, hogy milyen fontos volt neked, az egész vándorcirkusból csak ti ketten menekültetek meg, apád helyett apád volt, tudtam, hogy mennyire szeretted, nagyon féltettelek, csak segíteni akartam neked, hogy könnyebben el tudd viselni a veszteséget.

Lídia: Hagyja abba! Ne kezdje előlről, akkor hittem magának, de még egyszer nem fogom bevinni ugyanazt a maszlagot, tudom, mi jön, a bátyámról fog beszélni, hogy

mennyire tisztelte, hogy milyen rendkívüli embernek tartotta, meg arról, hogy a bátyám mennyire szeretett engem, milyen kimondhatatlanul, nem akarom még egyszer hallani.

Kilenc közben becsukja a fekete füzetet, **Balfej Jobbfejhez** tartja a számlálót, bekapcsolja, a számláló felberreg, **Főmérnök** összerenzen a hangtól, **Lídia** kirántja a kezéből a kancsót.

Balfej: *(Kikapcsolja a műszert.)* Pedig tényleg nagyon szeretett.

Jobbfej: Az nem kifejezés.

Főmérnök: *(Hátrál, megint majdnem az asztalnál van.)* A bátyád valóban nagyszerű ember volt, úgy nevelt téged szeretettel, önfeláldozóan.

Lídia: *(Kilencnek)* Hallgassatok! *(Főmérnöknek)* Szégyellje magát, hogy is mer a bátyámról beszélni, éppen maga, szégyellje magát! *(Mégfog egy széket, maga mellé húzza, de nem ül le.)*

Főmérnök: Jól van, nyugodj meg, biztos ez az új ember hergelt fel, ez az Egy-nulla-egy, még a vacsorádat se etted meg, éhes lehetsz, azért vagy ilyen nyugtalan, hidd el, hogy nem szabad a múlton gondolkozni, nem érdemes vájkálni benne, legjobb mindent elfelejteni.

Lídia: Persze. Hallottam. Magának sikerült. Maga elfelejtette. Maga nem gondol rá. Nincs is mire gondolni. Értem én. Az igazságnak kettős természete van, nem kell folyton firtatni.

Főmérnök: *(Bólint.)* És azt sem szabad engedni, hogy emiatt a jövevény miatt felboruljon a mindennapok rendje. Kilenc is teljesen kikelt magából.

Balfej: Nem igaz.

Jobbfej: Hazudik.

Főmérnök: Bizony Lídia, jól mondtad, nem kell folyton a múltat firtatni, attól csak tönkremegy az egészségünk. Lassan ideje bevenni a vacsora utáni gyógyszeradagot. Menj, nézd meg, hogy kiadta-e már az automata a desztillált vizet.

Lídia: Nem nézem. Nézze meg maga! *(Főmérnök felé dobja a kancsót, aki egy ösztönös mozdulattal, önkéntelenül elkapja, Lídia ekkor mögé lép, a szék felé löki, Főmérnök a szék támlájába kapaszkodik, majdnem elejti a kancsót, végül sikerül a szék lapjára tennie.)*

Főmérnök: Lídia! Mit csinálsz!

Lídia: *(Felkapja az asztalról a telehamuzott konzervdobozt, Főmérnök mögé lép.)* Ne hazudjon! Ne merje nekem azt hazudni, hogy mindent elfelejtett, mert tudom, hogy nem mond igazat. *(Szabad kezével hátulról a könyökhajlatába fogja Főmérnök nyakát, a hátára ugrik, két lábbal átkulcsolja a derekát.)*

Főmérnök: *(Próbál felegyenesedni.)* Mit csinálsz? Azonnal engedj, el, szállj le rólam! Azonnal szállj le rólam! *(Görnyedten előrelep, próbálja lefejteni magáról Lídia két lábát, és a nyakáról is a karját, de hiába.)*

Lídia: Azt hiszi nem tudom, hogy minden éjjel a hamutengerről álmodik?

Főmérnök: *(Közben felegyenesedik, ennél a szónál mozdulatlaná merevedik, úgy mondja, halkan, majdnem suttogva.)* Hallgass!

Lídia: Azt hiszi nem szoktam hallani ahogy nyöszörög meg kiabál? Annyiszor hallottam, hogy már fejből el tudom mondani az álmát, le se kell hunynom a szemem, máris látom magam előtt *(Egy széles mozdulattal a padlóra szórja a konzervdobozból a cigaretta hamut, a mozdulat végén elhajítja a dobozt.)*

Főmérnök: *(Suttog, már alig hallani.)* Hallgass!

Lídia: Védőruha van magán, ott áll a hamutenger közepén, maga körül mindenhol testek, egymás hegyén hátán, több ezerszám, de mindet egyformán beborítja a hamu, látom magam előtt, úgy, mintha velem történt volna, a színét is látom, fehér...

Főmérnök: *(Lenéz a hamura, halkan megszólal)* Szürkésfehér.

Lídia: Vastagon belep mindent, úgy mint a hó, és maga érzi, hogy egyre hevesebben dobog a szíve, egyre hevesebben, egyre fájdalmasabban, és...

Főmérnök: ...és akkor egyszer csak azt érzem, hogy köhögnöm kell, a hamu valahogy bekerült az arcomat védő plexilemez alá, belement az orromba és a számba, bele a tüdőm mélyére, nem kapok már levegőt...

Lídia: ...fuldoklik, tudja, hogy nem szabad, tudja hogy életveszélyes, de...

Főmérnök: ...de mégis a nyakamhoz kapok, feltépem a kapsokat, két kézzel tépem le a fejemről a sisakot, *(Közben lassan lefejt magáról Lídia karját, Lídia engedi, a derekáról is lekulcsolja a lábait)* úgy szívom be a kinti levegőt, és akkor megérzem azt a szörnyű égett szagot, és akkor megint köhögnöm kell, de most sokkal erősebben...

Lídia: ...és akkor térdre esik *(Térdre löki Főmérnököt, ellép mellőle)*, térdre esik a köhögéstől, ott térdel, a testeken, a hamutenger közepén, minden szürke maga körül, minden élettelen és szürke, és maga köhög és köhög, és akkor a köhögésétől felkavarodik a por, felszáll a hamu...

Főmérnök: ...és akkor meglátom az arcokat, *(Két kézzel a hamuba markol, hagyja kipörögni az ujja között.)* a holtak arcát, ahogy ott fekszenek, halottfehérek a hamutól, és akkor kinyitják a szemüket, egyik a másik után, hol itt hol ott, nem mozdulnak, csak a szemük pattan fel, én meg felállok, körbefordulok, próbálok hátat fordítani nekik, de már mind engem néznek, nyitott szemmel bámulnak, néznek, mind csak engem, csak engem, és akkor tudom, hogy én vagyok a hibás, egyedül csak én, és megint köhögni kezdek, fuldokolni, és akkor felébredek, igen akkor végre felébredek...

Lídia: És ott van már köztük a bátyám arca is, ott kell lennie, mert az ő haláláért is maga a felelős, a bátyám is ott fekszik, ott, a hamu alatt, és ő is magát nézi, magát, a gyilkosát.

Főmérnök: ...felébredek, és tudom, hogy ez nem igaz, ez nem történt meg, csak egy álom, egy rossz álom, semmi sem igaz belőle *(Feláll, a ruhájába törli a tenyerét, aztán a nadrágjáról is elkezd leporolni a hamut.)*

Kilenc kerekesszéke előregurul, becsukják a fekete füzetet, az ölükbe ejtik.

Balfej: De igaz.

Jobbfej: Minden igaz.

Balfej: Mert ez nem álom.

Jobbfej: Ez a valóság.

Balfej: Bizony, mérnök úr, ez a valóság, most ezt a hamut letörölheted a kezdről, és leporolhatod a nadrágodról, mert ez csak egyszerű cigarettahamu...

Jobbfej: De az a másik hamu, az a radioaktív hamu, az örökre beépült a szervezetedbe, megváltoztatta a sejtjeid, a részeddé vált, és sosem leszel képes megszabadulni tőle.

Lídia: Épp úgy, ahogy a bátyám vérét sem fogja tudni sosem lemosni a kezéről, mert az is örökre rátapad, mert tudom, hogy maga ölte meg, maga fullasztotta meg, maga adta be neki a fekete kapszulát.

Főmérnök: Ezt már harmadszor mondd, harmadszor vádolsz engem a bátyád halálával, nem tudom honnan szeded ezt, nem tudom, hogy mért mondasz nekem ilyeneket, értem, hogy gyászolod, megértem a fájdalmad, de amit most műveltél, az már tényleg túlment minden határon, vedd tudomásul, hogy semmi közöm a drágalátos bátyád halálához, és nem tudok semmilyen fekete kapszuláról sem, érted, és az álmaimhoz sincs semmi közöd! *(Beszéd közben felkapja a szék lapjáról a kancsót, amit az előbb oda tett, azzal gesztikulál, így ad nyomatékot a szavainak.)*

Lídia: Nem tud? Hát akkor tényleg nagyon jól megy már magának a felejtés. *(Benyúl a tornadresszébe, a két melle közül előhúzza egy vékony üvegfiolát, ahogy felemeli látszik, hogy fekete kapszulák vannak benne.)* Merthogy ezt a fiolát az ágyában találtam. A párnája alatt. *(Az asztalhoz lép)* És tele van fekete kapszulákkal. *(Kihúzza a fiola dugóját, a tálcára rázza a kapszulákat.)*

Kilenc tolókcója az asztal felé gurul, Jobbfej és Balfej is a kapszulákat nézi, de semmit sem mondanak. Főmérnök hátrál egy lépést, épp megszólalna, mikor kinyílik az ajtó, Öregveron jön be rohanvást, megáll, Főmérnökre néz.

II.4.

Öregveron: Én mondtam neki, hogy nem szabad, mondtam, hogy ne nyúljon oda, ne menjen a Főmérnök úr ágya közelébe.

Főmérnök: Jól van, nem számít. *(A kancsóval a kezében Öregveron felé int, hogy hallgasson már.)*

Öregveron: Én meg is akartam akadályozni, az útjába álltam, de fellökött, nekilökött az ágy vasának, úgy bevertem a fejem, majdnem elájultam, még mindig érzem, még mindig szédülök, még mindig úgy érzem... *(Észreveszi, hogy senki se figyel rá, a szavai motyogássá halkulnak, most már ő is a kapszulákat nézi a többiekkel együtt.)*

Lídia: *(A tálcára dobja az üvegfiolát, a kapszulák mellé)* Szóval mit is mondott? Hogy nincsenek fekete kapszulák?

Főmérnök: Azok vitaminok.

Lídia: Igen, akkor most szépen bevesz egyet. Vagy kettőt. Vagy hármat.

Balfej: Mi nem adjuk az adagunkat.

Jobbfej: Hallgass!

Főmérnök: Jól van Lídia, ha attól megnyugszol akárhányat beveszek, csak előbb menj, és hozzá szépen vizet. *(Lídia felé nyújtja a kancsót.)*

II.5

*Kinyílik a kétszárnyú ajtó, előbb **Egy-nulla-egy**es jön be, aztán rögtön utána **Péter, Péter** kezében egy üvegkancsó, jó háromnegyedig tele van vízzel*

Péter: Jól hallottam? Víz kell?

Egy-nulla-egy: Ha egy mód van rá, akkor most inkább én magam venném be a gyógyszereket, ha már feltétlenül muszáj. *(Észreveszi a fekete kapszulákat a tálcán.)* Nocsak, nocsak. *(Főmérnökre néz.)*

Főmérnök: Szóval te vagy az oka. Te járatod fölöslegesen a szádat. Jól van. Eddig rendesek voltunk veled, nem bántottunk, pedig össze-vissza sértegettél bennünket, de ebből most már elég. Most már tudni akarjuk a teljes igazságot. Tudni akarjuk, hogy mi közöd van hozzánk, tudni akarjuk, hogy miért jöttél ide. Hogy miért kavartad fel az életünket.

Lídia: Igen, hogyne. *(Odalép Péterhez, kiveszi a kezéből a vizeskancsót.)* De előbb még el kell intéznünk egy kis apróságot. *(Az asztalhoz megy, az egyik poharat félig megtölti vízzel, a kancsót az asztalra csapja, felmarkol néhány fekete kapszulát, elindul Főmérnök felé.)* Sort kell kerítenünk egy gyors vitaminkúrára.

Balfej: Igen, és a mérés ideje is eljött.

Jobbfej: Mondtam, hogy hallgass.

Balfej: Nem hallgatok. *(Felkapja az öléből a számlálót, odadobja Péternek, Péter elkapja, de csak fogja, nem kapcsolja be.)*

Lídia: Mit is mondott, milyen vitaminok ezek? Á, B, C, D, E, F vitaminok? *(Közben már majdnem Főmérnök előtt áll.)*

Egy-nulla-egy: Lídia! Állj meg! Tudod nagyon jól, hogy nem vitamin.

Lídia: *(Egy-nulla-egy felé fordul.)* Hanem mi? Méreg? Mert ezt te se mondtad meg egyértelműen. Úgy ahogy azt sem, hogy ez ölte meg a bátyámat. De azért nagyon jól ki tudtam következtetni.

Főmérnök: Ezek nem mérgek. Nem vitaminok, de nem is mérgek. Kísérleti gyógyszerek. Még a professzortól kaptam őket.

Balfej: A professzortól?

Jobbfej: Mikor?

Főmérnök: Amikor utoljára itt járt.

Lídia: Hazudik! Fél, úgylátom magán, hogy hazudik.

Egy-nulla-egy: Nem hazudik. Igazat mond. Ő legalábbis azt hiszi. *(Elindul Lídia felé.)*

Péter: Aha. Szóval megint ott tartunk, ahol abbahagytuk. Az igazság kettős természeténél.
(*Bekapcsolja a műszert, az felberreg, kikapcsolja, odadobja Öregveronnak.*)

Egy-nulla-egy: Igen. Arról szól itt minden. Az igazságról. (*Odaér Lídiához, elkapja a karját.*)

Balfej: Kísérleti gyógyszerek?

Jobbfej: És eddig tartogattad?

Balfej: Eldugtad előlünk az adagunkat? (*Elkezdnek Főmérnök felé gurulni.*)

Jobbfej: Hogy merted?

Balfej: Évekkel ezelőtt meggyógyulhattunk volna! Évek óta egészségesek lehetnénk.

Öregveron felkacag, közben a hasához tartja és bekapcsolja a műszert, az kattogni kezd, Öregveron kikapcsolja.

Főmérnök: Először magamon akartam kipróbálni.

Balfej: Eldugtad előlünk! Évek óta erre a gyógyszerre vártunk, arra, hogy a professzor visszajön és elhozza nekünk, és közben végig itt volt!

Jobbfej: Eldugtad előlünk! (*A kerekesszékkal nekirohannak Főmérnöknek, az megpróbál félrelépni előle, de a kerekesszék oldalba kapja, Kilenc egy pillanatra kiemelkedik a székből, két kézzel elkapja és lerántja magával a kerekesszékbe, Főmérnök hiába kapalózik, Jobbfej és Balfej két karral duplanelsonba fogja, úgy tartják, a feje ott van kettőjük feje között.*)

Öregveron: Mit csináltok! Engedjétek el a főmérnök urat! Ő csak jót akart nektek!

Balfej: Nem érdekel, mit akart!

Jobbfej: Eldugta előlünk a gyógyszert!

Főmérnök: A professzor azt mondta, veszélyes! Magamon akartam kipróbálni, de Lídia bátyja bátrabb volt nálam. Bátrabb és önfeláldozóbb.

Egy-nulla-egy: Igen, így is lehet mondani. Vagy úgy, hogy te voltál gyávább és aljasabb.

Lídia: Hát akkor most majd kap még egy esélyt. Még egy lehetőséget a bátorságra. (*Lídia Főmérnök felé lépne, de Egy-nulla-egy elé áll.*)

Egy-nulla-egy: Elég erős vagy, ha akarod akkor be tudod vetetni vele a kapszulákat, efelől nincsenek kétségeim. Most, hogy az urak ilyen szépen lefogták, akár mindegyiket bele tudod diktálni. Csak az a kérdés, hogy valóban ezt akarod-e? (*Egyik kezével Lídia poharat tartó kezét fogja meg, a másikkal a gyógyszereket markoló kezére kulcsolja rá a tenyerét.*)

Lídia: Mért ne akarnám? Megérdemli. Ha ő be tudta adni a bátyámnak, akkor megérdemli, ez a legkevesebb, amit megérdemel.

Főmérnök: Nem én adtam be neki. Magától vette be. Érted csinálta. Rajtad akart segíteni.

Lídia: Mondhat amit akar, úgysem hiszem el.

Egy-nulla-egy: Pedig lehet, hogy igazat mond.

Lídia: Nem érdekel. Engedj el! Nem tudsz megállítani. Nem tudod, hogy mit jelentett nekem a bátyám. Engedj! Azt csinállok, amit akarok!

Egy-nulla-egy: Csak az a baj, hogy nem tudod, mit csinálsz, akkor pedig azt sem tudhatod, hogy mit akarsz.

Péter: Ez most megint az a furcsa logika.

Lídia: Köpök a logikára. *(Ahogy kirántja a poharat tartó kezét Egy-nulla-egy fogásából egy kevés víz kilöttyen.)*

Balfej: Vigyázz!

Jobbfej: Ne pazarold el a vizet!

Egy-nulla-egy: *(Most mind a két kezével Lídia kapszulákat tartó kezét fogja.)* Nem vagy már kíváncsi? Nem akarsz már tudni az igazságot? Pedig az előbb még nagyon érdekelt.

Lídia: Köpök rá. *(Főmérnök felé lép, Egy-nulla-egyest is magával rántja.)*

Péter: Lehet, hogy te köpsz rá, de azért talán vannak köztünk olyanok akiket érdekel. *(Odalép Lídiához, két kézzel elkapja a karját, a pohárból kiömlik a víz. Péter és Egy-nulla-egy most a két karjánál fogva tartják Lídiát.)*

Lídia: Engedjete!

Egy-nulla-egy: Tőlem azt csináltok egymással amit akartok, nem avatkozom bele. *(Kifeszíti Lídia markából a kapszulákat.)* De ezeket nem fogod elpazarolni. *(Elengedi Lídia karját, ellép mellőle.)*

Lídia: Add vissza! *(Egy-nulla-egy után lépne, de Péter visszarántja.)*

Péter: Nem mész sehova! *(A fejével int Öregveronnak, az öregaszony is odamegy Lídiához, megfogja a karját, megint két oldalról tartják, Öregveron közben Lídia hóna alá nyomja a műszert.)*

Lídia: Hagyjatok békén! Vegyétek le rólam a kezeteket!

Öregveron: Mindjárt. *(Bekapcsolja a műszert, az felberreg, Lídia összerezzen, Öregveron kikapcsolja a számlálót.)*

Egy-nulla-egy: Elég! Hagyjatok abba! *(Odamegy az asztalhoz, felvesz egy poharat, beledobja a kapszulákat.)* Ideje, hogy elmondjak nektek néhány dolgot. *(Beszéd közben fellép az egyik asztal mellé állított székre, arról meg az asztalra, az asztal tetején áll, a pohár meg ott a kezében.)* Először is a professzorokról. *(A többiek egész eddig huzakodtak, de most mindenki rá néz, mozdulatlanul figyelik.)* Hat hónappal ezelőtt hazaárulás vádjával letartóztatták. A kihallgatások során megtört, kimerítő vallomást tett saját maga ellen, ahol részletesen beszámolt arról, hogy évtizedek óta idegen titkosszolgálatok megbízásából végzi a kutatásait, és államtitkok garmadáját játszotta megbízói kezére, felbecsülhetetlen kárt okozva ezzel hazájának. Tárgyalásra már nem került sor, a professzort egy reggel holtan találták a cellájában. A boncolás szerint mérget vett be, úgy végzett magával. Testét elhamvasztották.

Balfej: Akkor nem jön többet.

Jobbfej: Akkor biztos, hogy nem jön többet.

Balfej: Én megmondtam. Én rögtön a legelején megmondtam.

Jobbfej: Hallgass!

Egy-nulla-egy: Jól van. *(Főmérnökre néz.)* Most pedig elengeditek!

Kilenc elengedi a Főmérnököt, hátra gurul a széssel, Főmérnök előre esik, négykézlábra

Főmérnök: *(Feláll, a nyakát masszírozza, felköhög.)* Akkor most ezután ez lesz? A professzor helyére jöttél? Mindenkinek te fogod megmondani, hogy mit csináljon, mindenkinek te fogsz parancsolni, te leszel itt a főnök? Ha azt mondd nekik, hogy fogjanak meg, megfognak, ha azt mondd, hogy engedjenek el, akkor elengednek?

Egy-nulla-egy: Nem én mondtam nekik, hogy fogjanak meg. *(Leguggol, az asztal szélére ül.)* Nem én. Nem én dugtam el előlük a gyógyszereket. Azt pedig, hogy ezután mi lesz, végképp nem tudom.

Főmérnök: Nem? Nem azért jöttél, hogy azt is elmond nekünk? *(Fél kézzel porolja a térdéről a hamut.)*

Egy-nulla-egy: Nem. Nem azért. Azért jöttem, mert bocsánatot akarok kérni.

Öregveron: Miért?

Egy-nulla-egy: *(A kezében tartott pohárra néz.)* Mindenért. A professzor haláláért. Azért, hogy itt vagytok. Azért, hogy majdnem meghaltatok. Azért, hogy nem haltatok meg mégsem, és itt kell élnetek. Mindenért. Azért, mert végső soron mindenért, ami veletek történt, engem és csakis engem terhel a felelősség.

Péter: Téged és csakis téged. *(Kacagni kezd, úgy teszi fel a kérdéseit.)* Te bányásztad az uránt? Te dúsitottad? Te indítottad el a láncreakciót?

Öregveron: Te építetted a város mellé a reaktort? Te rendelted el a kísérleteket?

Főmérnök: Te nem akartad evakuálni a lakosságot? Te vezényelted oda a katonákat?

Balfej: Te szedtetted össze a túlélőket?

Jobbfej: Te tervezted ezt a bunkert?

Péter: Te zárattál ide minket?

Balfej: Te rendelted el az izotóp kúrát...

Jobbfej: ...és a gyógyszerezést?

Lídia: Te találtad ki a szabályokat?

Egy-nulla-egy: Igen. *(Bólint, megcsördülnek a kapszulák a pohárban.)* Én. Én csináltam. Mindent én csináltam.

Lídia: *(Maga mellé húz egy széket, rá támaszkodik, a másik kezével a combizmát nyújtja, és lazzítja, aztán egymás után a többi izmait is.)* Igen? Na ne viccelj.

Főmérnök: Fizikus vagy?

Öregveron: Orvos vagy?

Péter: Politikus vagy?

Balfej: Bolond vagy?

Jobbfej: Beteg vagy?

Péter: Jól van, akármi vagy is, szállj le az asztalról. Nem várjuk tőled, hogy magadra vedd a világ bűneit.

Egy-nulla-egy: (*Leugrik az asztalról.*) Nem is. Csak a sajátjaimat. És mondtam már nektek, hogy nem vagyok beteg. (*Leteszi a poharat.*) És bolond se vagyok. És orvos se vagyok, és kutató se. Ideológus vagyok.

Balfej: Ideológus?

Jobbfej: Az mit csinál?

Egy-nulla-egy: Az doktrinákat dolgoz ki.

Péter: Aha.

Öregveron: Az előbb nem azt mondta, hogy nem orvos? Most meg azt mondja, hogy doktor.

Péter: Nem doktor. Doktriner.

Egy-nulla-egy: Doktrinákat dolgoz ki, tehát az elmélettel foglalkozik.

Péter: És ez mit jelent a gyakorlatban?

Egy-nulla-egy: Hát igen. Ez a nagy kérdés. Hogy az elmélet mit jelent a gyakorlatban. Hogy azok az elvek amelyek a doktrina keretein belül kidolgozunk, milyen gyakorlati következményekkel járnak. És én ezt sajnos nem tettem fel magamnak. És ha feltettem volna, akkor sem gondoltam volna, hogy nekem kell megválaszolni.

Péter: Persze, te pusztán elméleti szakember voltál.

Egy-nulla-egy: Az. Ideológus. Az önfenntartó rendszerek ideológia alapvetését próbáltam létrehozni. (*Végignézi a többieken.*) Úgy tűnik, sikerült.

Péter: Igen, kicsiben sikerült. Mert ez itt egy önfenntartó rendszer.

Egy-nulla-egy: Sikerült az nagyban is. Az volt az egyik legfontosabb következtetésem, hogy a rendszer fenntartásához szükséges taktikai és stratégiai intézményrendszer nem épülhet pusztán elméleti alapokra.

Főmérnök: (*Közelebb lép, Egy-nulla-egyest nézi.*) Tehát mindent ki kell próbálni.

Egy-nulla-egy: Igen. Ki kell próbálni. Mindent. (*Megint a kezébe veszi a poharat.*)

Főmérnök: Akkor ami velünk történt, az nem is katasztrófa volt.

Egy-nulla-egy: De az volt. Katasztrófa. Csak balesetnek nem volt baleset. Kísérleti katasztrófa volt. (*Főmérnökre néz*)

Főmérnök: Megelőző taktikai atomcsapás szimuláció. *(Ahogy kimondja, mintha megsédülne, egy székre támaszkodik, a szék előrecsúszik, Lídia, aki egész mostanáig az izületeit masszírozta, most mozdulatlaná merevedik, Öregveron is Péter mellé lép, belekapaszkodik, Kílenc kerekesszéke egy lépésnyit hátragurul.)*

Egy-nulla-egy: *(A felé csúszó szék elé lép, fél lábbal rálép, ellentart.)* Igen. Gondolom, annak szánták. És, mit mondjak, nagyon jól sikerült.

Főmérnök hallgat, a másik kezével is a székre támaszkodik.

Péter: *(Öregveronba karol, lassan lefejt magáról a kezét, Egy-nulla-egy felé lép)* Igen? Kiderült, hogy mi történik egy várossal, ha rászakad az ég? Megtudtátok, hogy viselkedik krízishelyzetben a hadsereg? Hogy mennyire jól van kidolgozva a mentés logisztikája? Hogy milyenek a valóságban a túlélési mutatók? És azt is, hogy hosszútávon mi történik a túlélőkkel?

Egy-nulla-egy: Igen. Ez mind-mind kiderült. És még egy sor hasonlóan fontos és izgalmas dolog. *(Ellép a szék mellől, Péterre néz.)* Például az is, hogy a sugárzás néha igen különös hatással lehet az élő szervezetekre.

Péter: És hány ember halála kellett ahhoz, hogy pontosan lehessen tudni azt, amit addig csak sejteni lehetett?

Egy-nulla-egy: Nem tudom a konkrét számokat. Találgatni meg nem szeretnék.

Lídia: Nem akarnád ezzel meggyalázni az áldozatok emlékét.

Öregveron: És lehet, hogy azt sem tudod, hogy minket bele kell-e számolni vagy sem.

Péter: Minket nem kell. Mi élünk.

Egy-nulla-egy: Igen. Ti éltek. De ezt kint nem tudja senki. Rajtam kívül nem tudja senki.

Péter: Te nem vagy már kint. Te itt vagy bent velünk.

Főmérnök: *(Elengedi a széket, lenéz, a földön szétszórt hamura, úgy mondja újra, halkán)* Megelőző taktikai atomcsapás szimuláció.

Lídia: Ez az igazság? Ez az a híres igazság, amit egyedül te ismersz, és mindenképpen el akartál mondani nekünk?

Egy-nulla-egy: *(Bólint)* Igen, ez az igazság, az egyetlen és legfőbb igazság. A szándékosan végrehajtott taktikai atomcsapás szimuláció. De ezt még ti sem tudtátok, csak annyit, hogy reaktorbaleset történt. És a többiek ott kint már ennyit sem tudnak. Azt hiszik, hogy semmi sem történt. És ha mindenki azt hiszi, akkor valóban nem is történt semmi. Így enyészik semmivé az igazság.

Balfej: És azt hiszed, hogy ez érdekel miket?

Jobbfej: Azt hiszed, hogy boldogabbak leszünk, ha tudjuk, hogy ami velünk történt az nem csak a véletlen műve volt?

Balfej: Hogy nem emberi hiba okozta?

Jobbfej: Azt hiszed, hogy ettől majd jobban érezzük magunkat?

Balfej: Hogy ettől jobban esik majd nekünk a konzervhús?

Jobbfej: Hogy ettől jobban szeretjük majd egymás leheletének szagát?

Lídia: Minek jöttél ide?

Péter: Nem hagyott nyugodni a lelkiismereted amíg el nem mondtad nekünk, hogy nem áldozatok vagyunk, hanem kísérleti patkányok?

Öregveron: Köszönjük. Nagyon hálásak vagyunk. *(Odalép az egyik székhez, rátámaszkodik, leül.)*

Egy-nulla-egy: Nektek nem kéne élnetek. Már rég meg kellett volna halnotok sugárbetegségben, épp úgy mint a többieknek. Élő preparátumok vagytok, a gyógyszerek tartanak életben, amelyeket naponta ötször bevesztek, és amelyeket nem tudnátok nem bevenni.

Főmérnök: Mindegy, hogy mi tart életben. Az a lényeg, hogy élünk.

Péter: Már ha ez élet.

Egy-nulla-egy: Nem kéne élnetek. És nekem se kéne már élnem. *(Megrázza a fejét.)* Az ideológia és az sugárzás nagyon hasonlítanak. Egyik sem látható, egyik sem szagolható, egyik sem érezhető, egyik sem tapintható. De mégis átjárnak mindent, nem áll ellen nekik szinte semmi, elpusztítják az élő szervezeteket, az anyag legbelső szerkezetéig megváltoztatják a világot. Az ideológia szerint pedig amit kidolgoztam, nekem meg kellett volna halnom. Épp úgy, ahogy a professzornak is meg kellett halnia. Mert egy önfenntartó rendszerre az jelenti a legnagyobb veszélyt aki ismeri a rendszer működését. A professzorotok vallomása szerint én is hazaáruló voltam. Őt is én bujtottam fel. Ő lett volna a koronatanú a perben amelyikben halálra ítélték volna

Péter: Te bemenekültél ide. *(Bólint, Egy-nulla-egyeshoz lép, megfogja kezeslábas ujját.)* A börtönből szöktél meg, azért van rajtad rabruha. Csak te tudsz rólunk, csak te tudsz erről a helyről. Bemenekültél ide. *(Egy-nulla-egy elfordul, elhúzza a karját, Péter utánnalép.)* Szóval ezért nem tud rólad a rendszer.

Főmérnök: Akkor az előbb hazudtál nekünk. Nem azért jöttél be, hogy bocsánatot kérj tőlünk. Nem a bűnbánat hozott ide, hanem a halálfélelem. Nem tudtad pontosan, hogy itt bent mi vár rád, de azt tudtad, hogy csak jobb lehet annál, ami ott kint történne veled.

Lídia: Azt gondoltad, hogy nem kockáztatsz, semmi se lehet rosszabb a halálnál.

Balfej: Tévedtél.

Jobbfej: Bizony, nagyot tévedtél.

Egy-nulla-egy: (*Lídiához*) Menekültem. Igen. De mikor bejöttem, tudtam, hogy nem lesz aki kiengedjen, tudtam, hogy itt kell maradnom örökre. Mégis bejöttem. Meg kellett tennem. Mert csakis ti bocsáthatjátok meg nekem azt, amit elkövettem. Hogy elvettem a szabadságotokat. (*Lefejti magáról a Péter kezét.*)

Lídia: Megint elég finoman fogalmaztál.

Főmérnök: Enyhén szólva.

Péter: Sorsközösséget akarsz vállalni velünk? Mert akkor nem ártana ha kitennéd magad egy halálos sugárdózisnak.

Egy-nulla-egy: Nem azért jöttem. Azért jöttem, hogy visszaadjam, amit elvettem.

Balfej: Mit?

Jobbfej: A múltunkat?

Balfej: A jövőnket?

Péter: Az egészségünket?

Lídia: A halottainkat?

Egy-nulla-egy: Nem. A szabadságotokat. (*Megrázza a poharat, megzörrennek benne a kapszulák.*)

Főmérnök: Szóval mégsem csak magad miatt menekültél be ide. Meg akarsz menteni minket is.

Lídia: Ki akarsz szabadítani? Ki akarsz engedni innen?

Péter: Ha kint senki se tud rólunk, akkor az nehéz lesz. Tudjuk, hogy a zsilipek csak kívülről nyithatók.

Egy-nulla-egy: Nem a szabadulásról beszélek, hanem a szabadságról. Ezekről a fekete kapszulákról beszélek. (*Felmutatja a poharat benne a fekete kapszulákkal.*) Mit mondtál, Főmérnök úr, honnan is vannak?

Főmérnök: A professzor bízta rám a gyógyszeres fiolát. Azt mondta, nagyon jól tudja, hogy magamat vádolom az embereim haláláért. Azt mondta, hogy ezekkel a kapszulákkal jóvátehetem a régi bűnömet. Azt mondta, hogy ez egy különleges kísérleti gyógyszer, de ha mindenkinek beadok egyet és én is beveszem a magamét, akkor mind meggyógyulunk.

Egy-nulla-egy: De te nem hittél neki. (*Középre lép, a többiek körülállják, beszéd közben lassan körbefordul.*) Vagy lehet, hogy hittél, csak éppen nem akartad a gyógyulást. Vagy azt nem akartad, hogy a többiek meggyógyuljanak. Itt akartál maradni velük. Itt akartál maradni Kilencel, Péterrel, Öregveronnal és Lídiával.

Balfej: Legfőképpen Lídiával. (*Kilenc kerekesszéke Főmérnök fele fordul.*)

Jobbfej: Ezért mondtad a bátyjának, hogy próbálja csak ki ő.

Főmérnök: Nem igaz!

Egy-nulla-egy: Dehogynem. Aztán, mikor láttad, hogy mi történt vele, eldugtad a kapszulákat. De most előkerültek. Itt vannak, tessék. Mindenkinek jut egy. Nem kísérleti gyógyszerek. Mérgek. Ha beveszitek, majdnem biztos, hogy meghaltok. Gyorsan és fájdalommentesen.

Lídia: Ezt hoztad nekünk? A halált? Ezt nevezted te szabadságnak?

Egy-nulla-egy: Nem. Nem a halált. Hanem a választás lehetőségét. Tudjátok, hogy mi vár rátok, ha beveszitek és azt is, hogy mi lesz, ha nem veszitek be. Hosszú idő óta először ti dönthetitek el, hogy mit akartok. Szabadon választhattok.

Lídia: Igen? Szabadon? Eldönthetjük, hogy a jobb kezünkkel vagy a bal kezünkkel vegyük be ezt a csodaszert, ezt a nagyszerű mérget? Azért én ennél többet képzeltem a szabadságról.

Egy-nulla-egy: Nem muszáj bevennetek. Ez egy önfenntartó rendszer. Az automaták készletei gyakorlatilag végtelenek, ezt a bunkert többszáz ember számára tervezték. A gyógyszerek ezután is életben tartanak majd, úgy marad minden, ahogy most van, csak éppen a szabadulás reménye vész el. Mert ezután hiába várjátok a professzort, hiába várjátok a csodagyógyszert. Hiába várjátok a gyógyulást és a szabadulást, hiába tartjátok be a szabályokat, nem fog változni semmi, soha többé nem fog változni semmi. Nem lesz többé remény.

Balfej: Eddig is így éltünk.

Jobbfej: Eddig sem volt remény.

Egy-nulla-egy: Csak eddig nem tudtátok, hogy nincs. Azt hittétek, hogy van. De most már tudjátok az igazságot.

Lídia: Melyik igazságot?

Egy-nulla-egy: Az az igazság, hogy csak egy igazság van. Az, amit most a kezetekbe adok. A választás szabadsága. Az, hogy eldönthetitek, hogy mit akartok. Az, hogy a katasztrófa óta először azt csinálhattok, amit akartok.

Péter: Nem kérjük az ajándékodat!

Egy-nulla-egy: Biztos? Biztos, hogy nem? Legalább vegyétek a kezetekbe, legalább egy pillanatra tartsátok a tenyeretekben a döntés lehetőségét. Megengeditek?

*Egy pillanatig senki sem szólal meg, egymásra néznek, aztán **Egy-nulla-egy**re végül **Lídia** bólint.*

Lídia: *(Halkan.)* Jól van.

Egy-nulla-egyes először **Öregveron**hoz fordul, az öregasszony feláll, **Egy-nulla-egy**es, odaadja neki a gyógyszert...

Egy-nulla-egyes: Bocsásson meg nekem.

Öregveron: A megbocsátás az nem az én reszortom. *(De azért elveszi a kapszulát)*

...*aztán Balfejnek...*

Egy-nulla-egyes: Tőletek ilyet nem kérek. De higgyétek el

Balfej: Hallgass. Add ide, ami jár

...és **Jobbfejnek**,...

Jobbfej: és fogd be a szád *(Elvesznek egy-egy kapszulát)*

... *aztán a Főmérnöknek...*

Főmérnök: Nem lehet, hogy ez mégis gyógyszer?

Egy-nulla-egyes: Dehogynem. Minden lehetséges. *(Megrázza a fejét)*

...*aztán Lídiának...*

Egy-nulla-egyes: *(Mélyen a szemébe néz, gyöngéden, kedvesen mondja.)* Végre megpihenhetsz. Végre megtudhatod hogy milyen az alvás.

Lídia: De azt már nem, hogy milyen az ébredés. *(Elveszi a kapszulát, elfordítja a fejét.)*

... és utoljára **Péternek**.

Péter: Nekem inkább ne mondj semmit. *(Kiveszi a poharat Egy-nulla-egy*es kezéből, a tenyerébe önti belőle az utolsó kapszulát.)

Lídia: Kitöltöm a vizet. *(Az asztalhoz lép, felkapja az asztalról a kancsót).*

Péter: *(A tenyerében tartott gyógyszerre néz, aztán Egy-nulla-egy*esre) És magadnak? Magadnak nem osztasz mérget?

Egy-nulla-egyes: *(Elmosolyodik, Péter felé tárja a két tenyerét.)* Én már így is hallott vagyok. Abban a pillanatban meghaltam, amikor bejöttem ide.

Péter: Igen? És azt honnan tudtad, hogy élünk? Honnan tudtad, hogy a Főmérnök nem adta be nekünk a mérget, és nem vette be ő maga is, mikor azt kellett volna tennie, mikor úgy kapta meg, hogy végre itt a kísérleti gyógyszer, a csodaszer amire már évek óta várunk? *(Közben odatartja Lídia elé a poharat, Lídia magasra emeli a kancsót, félig teletölti vízzel a poharat)*

Egy-nulla-egyes: Nem tudtam. *(Megrázza a fejét, szelíden elmosolyodik.)* Nem tudhattam.

Péter: *(Beledobja a kapszuláját a vízbe.)* Akkor mért jöttél be ide?

Egy-nulla-egyes: Mert kint nem maradt már senki aki megbocsáthatott volna nekem. És tudtam, hogy itt talán még létezhet számomra a feloldozás reménye.

Lídia: A reménye? Tehát azt remélted, hogy elveheted tőlünk a reményt? *(A kapszulára néz, aztán Egy-nulla-egyre.)* Lehet, hogy mégsem ez az egyetlen igazság? *(Bedobja a mérget a pohárba, Péter kapszulája mellé)* Nem hiszek neked.

Péter: Semmi sem igaz abból amit eddig mondtál nekünk. Egyszerűen csak azért küldtek, hogy befejezd amit a professzor elkezdett. Egyszerűen csak azért, hogy bevetesd velünk a fekete kapszulákat. Azért jöttél, hogy megölj minket, mert így akartad eltüntetni az utolsó túlélőket, azokat, akik rajtad kívül emlékeznek még. De tévedtél, mi nem tűnünk el. *(Odatartja a poharat Kilenc elé)*

Balfej: Mi itt maraduk.

Jobbfej: Te fogsz eltűnni. *(Mind a ketten beledobják a gyógyszerüket a pohárba.)*

Egy-nulla-egy: Nem értitek. *(Már nem mosolyog, hátrál egy lépést.)*

Öregveron: De, nagyon is értjük. Azért jöttél, hogy eltakarítsd a kísérlet utolsó nyomait.

Főmérnök: Azt hiszem, mégsem fogod magadtól bevenni a gyógyszert.

Balfej: De mi majd bevetetjük veled!

Jobbfej: Bevetetjük veled az összeset.

Péter: Belekóstolhatsz abba a nagy szabadságba amit elhoztál nekünk.

Mind elindulnak Egy-nulla-egy felé.

Egy-nulla-egy: Ne. Ne csináljátok. Ne válasszátok a végtelen szenvedést. *(Hátrál, próbál kimenni a körből.)*

Főmérnök: Azt csinálunk amit akarunk! *(Beledobja a kapszulát a pohárba.)*

Öregveron: Azt kapod csak, amit megérdemelsz! *(Ő is visszateszi a pohárba a gyógyszert.)*

Balfej: Nem!

Jobbfej: Sokkal rosszabbat érdemelne!

Balfej: Sokkal rosszabbat még a halálnál is!

Jobbfej: Neked kéne örökre kutyahúsrá éhezned!

Balfej: Neked kéne kétfele hasadva élned!

Kilenc feláll, ahogy kiszáll a kerekesszékből, a földre esik a lábát fedő pokróc, Kilenc ügyetlen, döngő léptekkel, de mégis nagyon sebesen odarohan Egy-nulla-egyhez, derékon ragadja, felemeli, nekirohan vele az asztalnak, ráfekteti, Főmérnök és Öregveron segítenek lefogni, Kilenc a lábait fogja, a többiek a kezeit,

Egy-nulla-egy: Nem tudjátok mit csináltok! Ha megöltök akkor ti is megszűntök létezni. Hiába nem haltok meg, épp úgy el lesztek temetve, ahogy eddig, eleven halottaként, itt, mélyen a föld gyomrában, senki sem fog tudni rólatok! *(Vergődik, szabadulni próbál, meglöki a tálcát, a poharakkal, Lídia odalép, elveszi az asztalról a tálcát, leteszi az egyik szék ülőkéjére.)*

Péter: Hallgass!

Péter odatartja Egy-nulla-egyest szájához a poharat, a másik kezével befogja az orrát, Egy-nulla-egyest kénytelen inni, akik e kezét fogták, most elengedik, és két oldalról a fejét tartják, Egy-nulla-egyest megpróbálja elvenni a szájától a poharat, de nincs már elég ereje hozzá, ahogy az utolsó csepp vizet is lenyeli, a pohár ott marad a kezei között, a teste hátrahajlik, megfeszül, a feje lelóg az asztról, úgy szólal meg suttogva, halkán

Egy-nulla-egyest: Én csak jóvá akartam tenni. Vissza akartam csinálni. Le akartam rombolni a rendszert, hogy ne... *(Elhallgat, ezek voltak az utolsó szavai)*

Mindenki ellép mellőle, Kílenc nehézkesen visszaül a kerekesszékebe, felveszi a földről a pokrócot, elrendezi a lábán, egy kicsit még liheg a hirtelen erőfeszítéstől

Öregveron: Nem kísérleti gyógyszer volt.

Péter: Hallgass, anyám!

Egy-nulla-egyest teste még egyszer megrándul, aztán nem mozdul többet, még mindig két kézzel fogja a kiürült poharat. Kílenc kerekesszéke odagurul az asztrához, Jobbfej Egy-nulla-egyest mellkasára hajtja a fejét, vár, aztán felnéz.

Jobbfej: Hallottam, ahogy lelassult a szíve. Hallottam, ahogy megállt. Nem dobog már.

Balfej: Meghalt.

Péter: *(Odalép az asztrához, kiveszi Egy-nulla-egyest kezéből az üres poharat) Vigyétek ki innen! (Felemeli a poharat.) Erre nem lesz szükség többet. (A földhöz vágja, a pohár szilánkokra török.)*

Kílenc erőlködve leemeli az asztról Egy-nulla-egyest testét, Lídia az ajtóhoz lép, kinyitja, Kílenc kerekesszéke lassan kigördül rajta, Egy-nulla-egyest teste ott fekszik keresztben, Balfej és Jobbfej előtt a szék két karfáján, épphogy csak kiférnek az ajtón, Egy-nulla-egyest lába az ajtókeretnek ütődik, majdnem leesik

Jobbfej: Fogd meg! Leesik!

Balfej: De akkor legközelebb te gondolsz. *(Átkarolja Egy-nulla-egyest testét)*

Jobbfej: Jó. Én gondolok. *(Becsukódik mögöttük az ajtó.)*

II.6

Lídia: Igazat mondott. Érzem, hogy igazat mondott. *(Mint aki fázik maga köré kulcsolja a karját, a fal mellett állva lassan a földre roskad)* Nincs remény. Mostantól sokkal rosszabb lesz minden.

Főmérnök: Jól van. Nem kell kétségbeesni. Az élet megy tovább. Öregveron, tegye ki a gyógyszereket. *(A zsebébe nyúl, odadobja a gyógyszeres zacskót Öregveronnak.)*

Öregveron: *(Belenyúl, elkezd sorban kitenni a tálcára a poharak mellé a gyógyszereket.)* Igaza van, Főmérnök úr. Az élet megy tovább.

Vége